SPORT

DINAMO — C.S.M.S. IAȘI 9—6. Ieșenii atacă dezlănțuit prin aripa Mănescu, care a fost deschis de mijlocașul său la grămadă, Roibașu (stînga), în timp ce dinamovistul Pilă va încerca un placaj. Atacul, tardiv, nu va fi însă finalizat. Ieșenii, deși în superioritate numerică (15—12), jucînd fără suficientă decizie, au pierdut o ocazie rarisimă de a întrece pe lidera clasamentului. Dar dinamoviștii au jucat în... echipă matură și au cîștigat meritat, menținîndu-se astfel cu multe șanse în lupta pentru titlu.

GRIVIȚA ROȘIE — STEAUA 9—0. Superiori pe toate compartimentele, grivițenii au realizat o victorie categorică asupra formației campioane. În fotografie, mijlocașul la grămadă, Costel Stănescu (reintrat cu acest prilej) a deschis balonul spre tînărul său mijlocaș la deschidere, Victor Marinescu, sub protecția coechipierilor săi Dinu, Demian, Stoenescu și Șerbu.

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.13.
ABONAMENTE: La toate oficiile poștale din țară și la difuzorii voluntari din întreprinderi și din instituții. Costul abonamentului: 3 luni-15 lei; 6 luni-30 de lei; un an-60 de lei.
Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN.
Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

LEI 2,50

NUMĂRUL VIITOR AL REVISTEI SPORT (12) VA APARE DUMINICĂ 27 IUNIE

COPERTELE NOASTRE:

Moldova şi sportivii săi

FOTBAL ROMÂNIA — PORTUGALIA

Bindea — „reactorul" Ripensiei (V)

BOX SPORTIVII ROMÂNIEI LA CAMPIONATELE EUROPENE

BASCHET Marea rivalitate dintre echipele feminine RAPID — ŞTIINŢA

VOLEIBALIŞTII RAPIDULUI AU ADUS LA BUCUREŞTI CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

De la stînga la dreapta: dr. PONOVA (antrenor), FERARIU, PAVEL, PLOCON, NICOLAU (căpitanul echipei), GRIGOROVICI, COSTINESCU, ARDELEA. Jos: BÂRBUŢĂ, DRĂGAN, MINCEV.

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN R. P. ROMÂNĂ

Nr. 12 (155) IUNIE 1965 — Anul XVIII

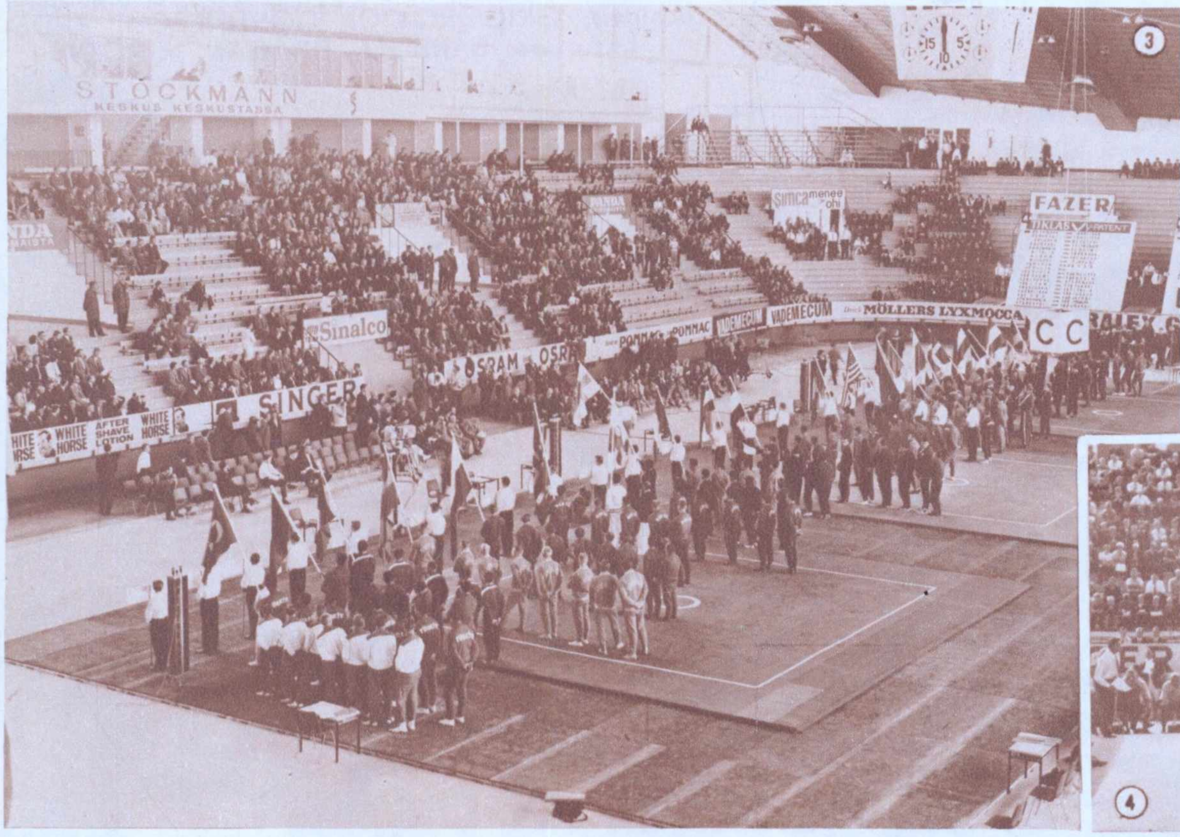
Ion Cernea,
și al Europei

BILANȚUL NOSTRU

În marea competiție de la Tampere, întîlnind în întreceri pe cei mai buni luptători din lume, sportivii noștri au obținut O MEDALIE DE AUR, prin ION CERNEA, la categoria 57 kg, un loc patru prin *Gh. Stoiciu*, la categoria 52 kg și un loc șase prin *N. Martinescu* la categoria 97 kg.

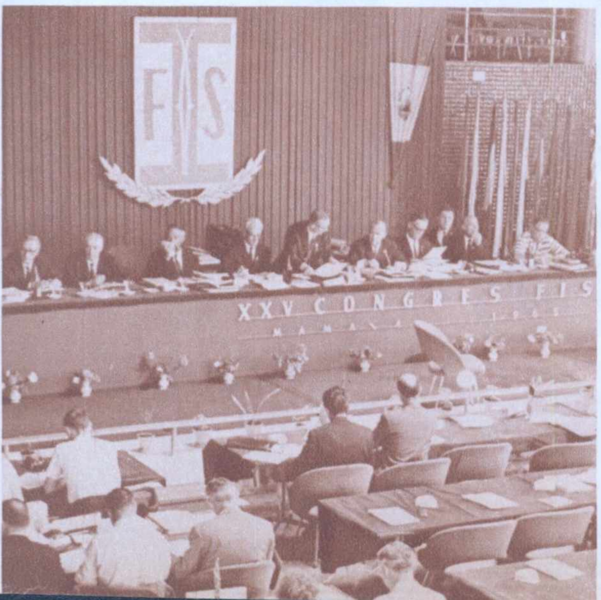
Pentru locul I obținut, Ion Cernea a primit titlul de CAMPION MONDIAL ȘI AL EUROPEI. De asemenea, România s-a clasat pe locul II la medalii de aur și pe locul V la puncte. Un bilanț care, în general, face cinste luptătorilor români. La Tampere, drapelul patriei a fluturat pe cel mai înalt catarg.

CAMPIONII LUMII

Cat. 52 kg: *Serghei Ribalko* — Uniunea Sovietică; 57 kg: ION CERNEA — România; 63 kg; *Iurii Grigoriev* — Uniunea Sovietică; 70 kg: *Ghenadie Sapunov* — Uniunea Sovietică; 78 kg: *Anatoli Kolesov* — Uniunea Sovietică; 87 kg: *R. Bogdaneț* - Uniunea Sovietică; 97 kg: *Valeri Anisimov* — Uniunea Sovietică; peste 97 kg: *N. Șhmakov* — Uniunea Sovietică.

Congresul F.I.S.
MAMAIA

campion al lumii la lupte!

Les lutteurs Roumains se sont bien comportés et leur victoire dans les 57 kg montre le bon travail qu'a fait dans la lutte mon ami Corneanu

B. Fikioris

Luptătorii români s-au comportat bine și victoria lor la categoria 57 kg ne arată treaba bună pe care prietenul meu Corneanu a făcut-o în lupte.

B. FIKIORIS,
membru în biroul F.I. Lupte

Les lutteurs du peuple Roumain ont bien travaillé comme toujours dans la compétition très dure et difficile. Les lutteurs Roumains ont défendu leur pays avec beaucoup de courage et de prestance.

Luptătorii români au lucrat bine ca totdeauna, de altfel, într-o competiție foarte dură și dificilă. Luptătorii români au apărat cu mult curaj și prestanță culorile patriei lor.

ROGER COULON,
președintele F.I. Lupte

ÎN FOTOGRAFII:

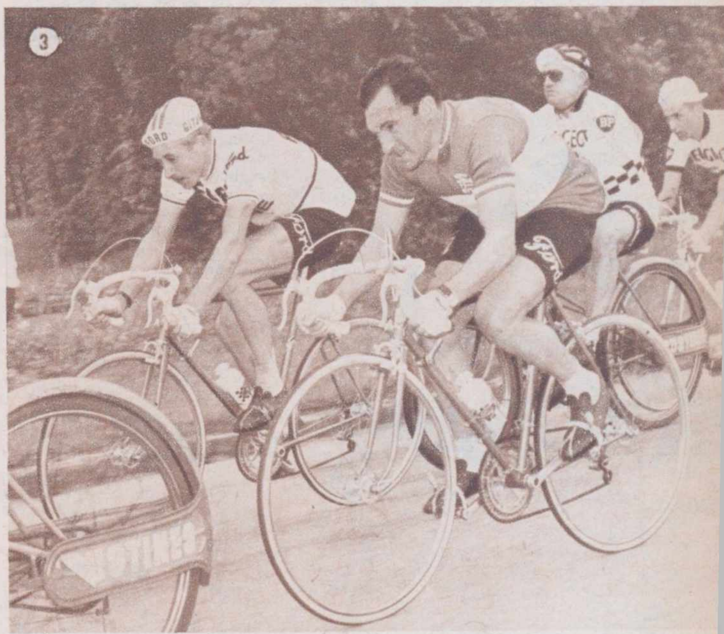
1) Vedere din orașul finlandez Tampere, unde au avut loc campionatele mondiale de lupte greco-romane.
2) Reprezentantul nostru Ion Cernea a reușit să cucerească titlul de campion mondial și european, încununînd astfel o frumoasă ascensiune sportivă.
3) Aspect de la festivitatea de deschidere a «mondialelor» de lupte.
4) Pe saltea, în focul luptei pentru titlul mondial...
5) Ion Cernea și Gheorghe Stoiciu oferă cu multă plăcere autografe tinerilor solicitanți finlandezi.
6) Delegația sportivilor români participanți la campionatele mondiale de lupte găzduite de orașul Tampere.

Între 8 și 11 iunie, frumoasa noastră stațiune de pe litoral, Mamaia, a găzduit lucrările celui de-al 25-lea Congres al Federației Internaționale de Schi.

La ședințele de lucru ale Congresului au fost prezenți 180 de delegați din 35 de țări. Congresul a luat o serie de hotărîri importante dintre care le amintim pe cele legate de problemele statutului F.I.S. și de activitatea comitetelor tehnice. S-a hotărît de asemenea afilierea federațiilor naționale din Algeria, Andora și R.P.D. Coreeană.

Viitorul Congres al Federației Internaționale de Schi va avea loc în iunie 1967 la Beirut (Liban).

RUGBI:

1. DINAMO — STEAUA 5—3. Dispută aeriană între doi jucători tineri, cu frumoase perspective: Țuțuianu — în alb (Dinamo) și Șerban (Steaua).

2. DINAMO — STEAUA 5—3. Iată încercarea prin care Coravu (11), după ce i-a păcălit pe Popa și Băltărețu, a înclinat balanța în favoarea dinamoviștilor, care astfel au luat o serioasă opțiune asupra titlului de campioni — 1965.

CICLISM:

3. JACQUES ANQUETIL a cîștigat ultima ediție a cursei Bordeaux — Paris, cea mai lungă întrecere ciclistă pe șosea (586 km), etalîndu-și încă odată — dacă mai era nevoie — marile-i calități de fondist. În fotografie, de la stînga la dreapta, Anquetil, Stablinski și englezul Simpson, grupați la cîțiva kilometri de sosire.

4. TURUL CICLIST AL ANGLIEI s-a încheiat recent. La Blackpool (orașul terminus al turului) tricoul galben a fost îmbrăcat de englezul L. West, care a luat un avans de 4'12 asupra polonezului Janiak (locul II). Pe echipe locul I — Polonia, locul II — Anglia, locul III — Țara Galilor. În fotografie, un aspect din cursă.

La prima vedere, un fotoreportaj printre sportivii regiunii Bacău pare un lucru extrem de ușor de realizat. Ajuns însă la fața locului îți dai seama imediat că lucrurile se complică. Unde să te duci mai întîi? La Bacău, **la** Roman, **la** Piatra-Neamț, **în orașul** Gheorghe Gheorghiu-Dej, **la** Bicaz, **pretutindeni, sportul ține pasul cu celelalte realizări și, în special, cu construcțiile. Pentru a te descurca simți neapărat nevoia unui ghid, a unui om care să te ajute să triezi. Noi am găsit un asemenea ajutor în persoana tovarășului** Iosif Ichimaș, **șeful comisiei de propagandă și educație de la U.C.F.S. — Bacău, căruia îi mulțumim și pe această cale pentru concursul dat.**

Și acum, însoțiți de fotoreporterul nostru Ion Mihăică, **să începem vizita printre sportivii băcăoani, majoritatea tineri și încă necunoscuți, dar cu toții entuziaști participanți la Spartachiadă.**

1

ȘI-N MOLDOVA CRESC SPORTIVI

2

ATLETISM

— 10,6 pe sută! Orghidan a mers 10,6 pe sută...

Vestea s-a răspîndit în grabă pe tot stadionul «23 August» din Bacău, unde avea loc întrecerea de atletism dintre reprezentativele regiunilor Bacău, Ploiești, Mureș-Autonomă Maghiară și București. Imediat a început să plouă cu întrebări: *«Cîte cronometre au fost?»; «Oare pista este regulamentară?»; «Vîntul, ce viteză are vîntul?»*.

Totul a fost în ordine. De aceea și noi l-am căutat pe Iancu Orghidan (foto 1), noul recordman al regiunii Bacău la «sută». De la el am aflat că are 17 ani și este elev în clasa a X-a a Ș.S.E. din Bacău. Pregătirile și le face sub îndrumarea profesorului Simion Blaga. Cea mai mare dorință sportivă a sa: să depășească bătrînul 10,4 realizat de Ion Moina.

În celelalte fotografii: 2. După un start bun, un accident pe parcurs l-a împiedicat pe Necula Ștefura să-și dispute sosirea alături de ceilalți concurenți. 3. Antrenorul Simion Blaga a fost și cel mai bun săritor la prăjină (4,00 m). 4. De la stînga la dreapta: Valter Hantelman (suliță), Ana Macovei (greutate și disc), Alice Melinte (greutate) și Ionel Manea (suliță).

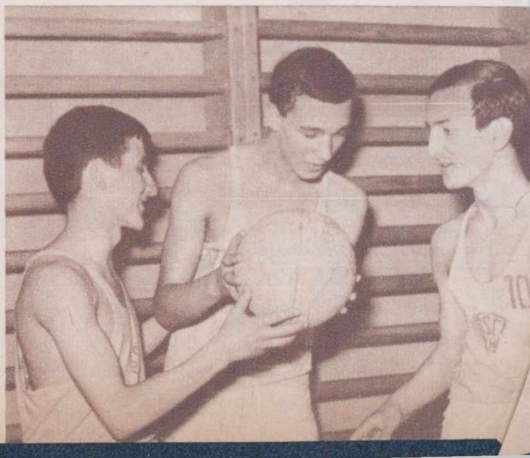

3

4

BASCHET

Priviți fotografia de jos. Ne prezintă trei elevi din echipa de baschet a Ș.S.E. din Piatra Neamț, echipă calificată în finala campionatului republican de juniori. De ce i-am ales tocmai pe aceștia? Pentru că sînt cei mai buni jucători din echipă și, ceea ce este mai important, pentru că sînt trei mari premianți ai școlii. Dar, să facem cunoștință. Pentru a fi cît mai documentați să intrăm în clasa a IX-a. Este ultima zi de școală. Dirigintele anunță mediile. Ca de obicei, după alfabet: «*Bortă Gheorghe* (în fotografie, primul din stînga) *patru medii de 9, restul 10... Dumitrescu Mircea* (dreapta) *o singură medie de 9, restul 10... Sîrbu Teodor* (mijloc) *cinci medii de 9 restul 10...*»

Profesorul Constantin Săvinescu, antrenorul baschetbaliștilor, întregește microportretele celor trei cu alte cuvinte de laudă. Din echipa școlii mai fac parte și Petru Brînzei, Gheorghe Vicol, Mihai Ciubotaru, Mircea Mîndru, Cornel Lutovici, Petre Terbescu, Lucian Anastasiu și Andrei Cotoros, pe care îi puteți vedea la un antrenament, în fotografia din dreapta.

VOLEI

— Unde sînt voleibalistele pe care le-ați cunoscut în 1962? De atunci au trecut trei ani. Puilor le-au crescut aripi și și-au luat zborul — ne-a răspuns profesoara Maria Săvinescu, de la Școala sportivă de elevi din Piatra Neamț, cînd am întrebat-o despre fetele a căror fotografie am publicat-o în revista noastră, în aprilie 1962.

Totuși, pe terenul de antrenament al școlii am recunoscut trei dintre fostele titulare: Leia Nacu, Ana Ciobanu și Maria Provolovici. Deși au terminat școala, ele au rămas în continuare... elevele Mariei Săvinescu. În prezent, împreună cu Iulia Popa, Lucia Dobrescu, Constanța Pătrățeanu și Adina Baciu ele formează echipa de volei a fabricii de tricotaje «8 Martie» din Piatra Neamț, echipă care se pregătește pentru marea luptă din finalele campionatului de calificare.

A rămas atunci descompletată formația Școlii sportive de elevi? Nicidecum. Ne-a fost prezentată o nouă garnitură — întinerită (!) — din care fac parte nu mai puțin de cinci premiante: Dana Zahareanu, Paulina Ivanov, Ana Comaroni, Monica Neagu și Luiza Moraru. Peste cîteva zile, formația Școlii sportive de elevi din Piatra Neamț va participa la finalele campionatului republican școlar, în cadrul căruia a obținut cu regularitate rezultate frumoase

Dar băieții? Și ei se pregătesc pentru aceeași finală ca și fetele. Anul trecut, în finala campionatului republican al școlilor sportive, ei au ocupat locul trei. Profesorul Nicolae Teodorescu speră ca băieții săi să ocupe anul acesta un loc mai bun. Și lor, și fetelor, le dorim mult succes!

În fotografii: 1. Ultimul antrenament în sală al echipei Ș.S.E. pe care v-o prezentăm în foto 2. de la stînga spre dreapta sus: Adriana Albiș, Cristina Gociu, Rodica Murguleț, Mariana Răuț, Paulina Ivanov, Dana Zahareanu, Ana Comaroni. *Jos*: Sonia Răileanu, Angela Stati, Rodica Cojocaru, Luiza Moraru și Monica Neagu. 3. Pe fondul noului hotel turistic, un antrenament al fetelor de la Țesătura Piatra Neamț. 4. Elevii voleibaliști își pun la punct pregătirea fizică, într-un mod original.

1

2

3

4

Profesorii

Soții Maria și Constantin Săvinescu. Iată-i coborînd treptele spre mica dar cocheta bază a Școlii sportive de elevi din Piatra Neamț. Începe o nouă zi de muncă. Cei doi profesori sînt primii care îmbracă treningurile. Elevii îi găsesc întotdeauna gata pentru orele de sport. Și nimeni nu poate spune astăzi că soții Săvinescu lucrează cu mai puțin entuziasm decît acum opt ani, cînd au intrat pentru prima dată în cancelaria școlii.

În 1957, cînd și-au început cariera de profesori, printre elevi s-a dus vestea că pentru a te selecționa în reprezentativele școlii, «Săvineștii îți cercetează mai întîi carnetul de note». Era, de altfel, părerea tuturor profesorilor, dar aceștia doi nu făceau nici o excepție. Cum au reacționat copiii? Să aflăm aceasta privind bilanțul de sfîrșit de an. Rubrica «repetenți» a fost desființată, iar la rubrica «corijenți» figurează doar cifra 2 pentru toți cei 210 elevi ai școlii...

Felicitări profesorilor, felicitări elevilor!

FOTBAL

ŞI-N MOLDOVA CRESC SPORTIVI

Dinamo Bacău a ratat calificarea în categoria A. Meciul egal de la Braşov i-a oprit pe elevii lui Unguroiu, pentru cel puţin încă un campionat, în categoria B. Cîteva «sutimi» în plus la golaverajul Siderurgistului din Galaţi au spulberat posibilităţile de promovare ale băcăoanilor, marii învinşi ai categoriei B.

...În timp ce la Bacău suporterii dinamovişti nu se împăcaseră încă cu gîndul că «totul este pierdut», la Piatra Neamţ avea loc sărbătorirea evadării din «C» a Ceahlăului. Fotbaliştii de la Ceahlăul Piatra Neamţ s-au «plimbat» anul acesta prin seria lor şi iată-i acum, aşteptînd optimişti startul în categoria B.

În fotografii:

1) Dinamo Bacău. De la stînga la dreapta, sus: Constantin Rădulescu, Constantin Matei, Vasile Panait, Kurt Gros, Ion Unguroiu — antrenor, Ion Secăşanu, Aurel Unguroiu, Mihai Olteanu. Jos: Nicolae Vătafu, Matei Gram, Mircea Nedelcu, Radu Argeşanu, Ilie Bucur, Mihai Petrovici, Constantin Dumitrescu, Paraschiv Seceleanu.

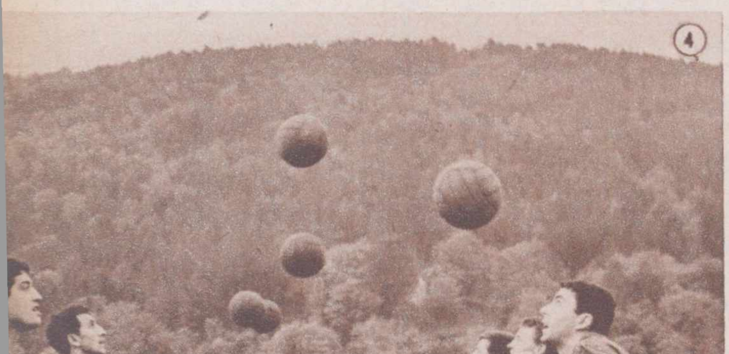
2) Portarul băcăoan Ilie Bucur, în zbor...

3) Moment de relaxare la ultimul antrenament al dinamoviştilor din Bacău, înaintea meciului cu Tractorul Braşov. Deşi în aparenţă optimişti, pe feţele lor se poate citi îngrijorarea: «Vom cîştiga la Braşov?»

4) Pregătirea conştiincioasă a contribuit din plin la succesul fotbaliştilor de la Ceahlăul Piatra Neamţ. Iată-i exersînd «pasa în doi» cu capul.

5) Ceahlăul Piatra Neamţ, noua echipă promovată în categoria B. De la stînga la dreapta, sus: Radu Toma — antrenor, Vasile Ştefan, Aurel Gheorghe, Ioan Ciucă, Ion Pologhian, Constantin Ghica, Ticuşor Bogdan, Traian Coman. Jos: Nicolae Iordache, Stelian Ilioiu, Ioan Mangalagiu, Ion Naumcef, Nicolae Mungiu, Dominic Görfi, Dan Iliescu, Constantin Mihalache, Gheorghe Albu.

BOX

Se pare că în curînd, la Bacău, vom avea boxeri care vor avea un cuvînt greu în campionatul pe echipe. Ne îndreptățesc la această afirmație cele văzute în sala de antrenament de la A.S.A. Bacău, unde antrenorul Grigore Nicolae conducea pregătirile unui lot tînăr, ale cărui perspective sînt dintre cele mai frumoase.

Printre cei care săreau coarda, făceau box cu umbra sau se antrenau la sac (fotografia din stînga) am zărit o figură cunoscută și iubitorilor de box din Capitală. Este vorba de Ion Otvös (fotografia de sus) pe care spectatorii bucureșteni l-au aplaudat adesea în sala Floreasca.

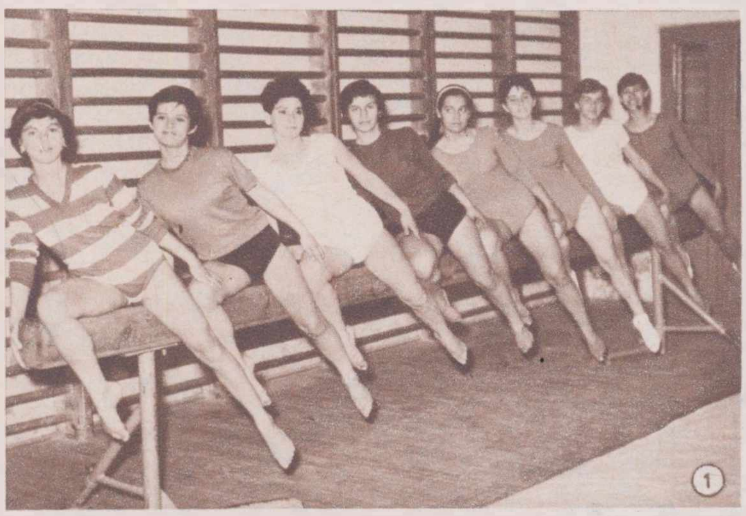
Antrenorul Grigore Nicolae ne-a dat cîteva nume de boxeri din formația sa, despre care susține că vom auzi cît de curînd lucruri frumoase: Valerică Ivanovici, Alexandru Moldovan, Atila Chirali. Noi le-am reținut. Acum așteptăm...

GIMNASTICĂ

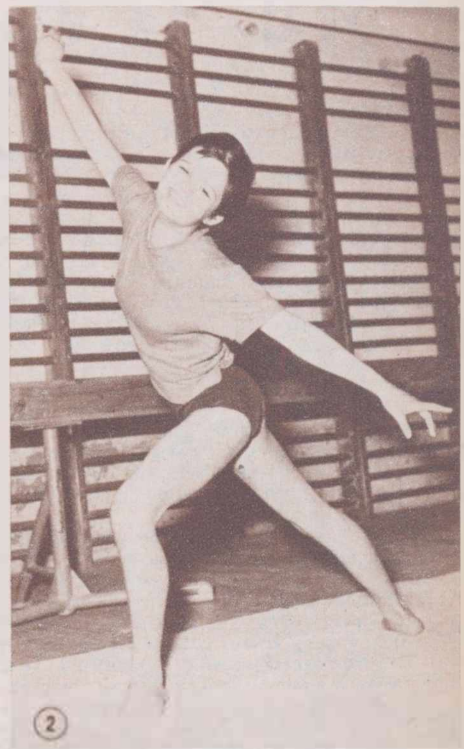
Sala de gimnastică a clubului Dinamo din Bacău. La sol, la bîrnă sau la paralele cîteva gimnaste lucrează de ți-e mai mare dragul. Și totuși, cei doi antrenori, soții Marina și Mircea Bibere, nu par a fi mulțumiți. Corectează mereu cîte ceva, invitînd la repetarea exercițiilor pînă cînd tricourile încep să se umezească, iar mîna și piciorul încep să tremure din cauza efortului. După o mică pauză, totul este reluat de la capăt, cu o insistență care l-ar putea plictisi pe spectatorul neavizat. Dar nu! Aici nimeni nu se plictisește. Dimpotrivă. Zîmbetul și voia bună nu absentează nici o dată din sală. Doar din cînd în cînd un picioruș izbește cu ciudă în podea, semn că o mișcare se încăpățînează să nu «iasă»...

Nu v-am spus încă cine sînt gimnastele? Eleve la școlile medii din Bacău. Deși mai au destui ani pînă la majorat, ele sînt gimnaste de categoria I și majoritatea fac parte din lotul republican de tineret. Despre experiența în competiții nici nu mai vorbim... Încă de pe acum numele unora dintre ele este pronunțat cînd se vorbește despre Jocurile Olimpice din Mexic... Dar, să vi le prezentăm. *Foto 1 — de la stînga spre dreapta:* Elena Pruteanu, Maria Andrioaie, Mariana Rusu, Rodica Pricopie, Anina Biriș, Georgeta Itcoie, Cornelia Palamiuc, Carmen Grecu. Lipsesc din fotografie Lăcrămioara Stoinea și Zinica Anton.

În cea de a doua fotografie, un talent de 15 ani: Maria Andrioaie. Este elevă în clasa a IX-a la Școala medie nr. 4. La sfîrșitul anului școlar a adus părinților un carnet de note plin doar cu 9 și 10. Face parte din lotul republican de tineret și este una din speranțele gimnasticii noastre. Cea mai bună performanță obținută pînă în prezent: locul I la Spartachiada republicană (categoria I senioare).

1

2

FOTOCRITICĂ

Sportivii băcăoani obțin rezultate tot mai bune, primind cuvinte de laudă. In schimb, administrației stadionului 23 August, de care se ocupă Sfatul popular orășenesc Bacău, i se cuvine o serioasă critică pentru felul în care «îngrijește» frumoasa bază sportivă. Iată mai jos rezultatul acestei... îngrijiri, «rezultat» pe care l-am dori cît mai urgent... reparat.

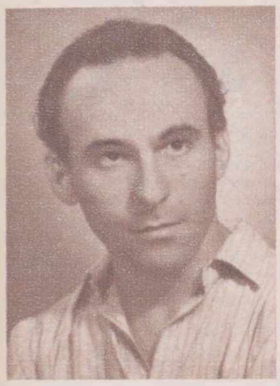
HANDBAL

Echipa de handbal Dinamo Bacău este una din formațiile fruntașe ale handbalului nostru. În ultimul meci al campionatului ea a reușit o excelentă partidă în compania formației Steaua București (23—23). Totuși băcăoanii nu au participat la turneul final deși, după «socotelile» antrenorului Lascăr Pană, acest lucru trebuia să se întîmple. Într-adevăr, Dinamo Bacău a terminat campionatul la egalitate de puncte cu Știința Timișoara, avînd un golaveraj mai bun. Dar regulamentul competiției era clar: *«La egalitate de puncte se califică în turneul final echipa cu cele mai multe victorii».* Și timișorenii aveau o victorie in plus...

Iată mai jos echipa handbaliștilor băcăoani împreună cu antrenorul Lascăr Pană (stînga).

PORTRET

Dumitru sau Anton Munteanu

Ați auzit, poate, stimați cititori, că în limbajul fotbaliștilor mingea e numită «coțofana». Iar ironia supremă pe care o poate recepționa un jucător... nereceptiv la tehnică sună cam astfel: «Degeaba, flăcăule! Tot nu te ascultă coțofana».

Fără îndoială că mulți din jucătorii noștri sînt vulnerabili la această ironie. Dar, cînd e vorba de frații gemeni Dumitru și Anton Munteanu, ironia este inoportună. Pentru că frații Munteanu sînt doi dintre cei mai remarcabili «îmblînzitori» de coțofene din fotbalul nostru.

*

S-au născut la 7 iulie 1932, în București. Sînt, după cum știți, frați gemeni. Fotografia e a lui Anton Munteanu, dar cea a lui Dumitru e absolut la fel, minus cele două alunițe de sub ochiul stîng — la Anton, absente în fotografia noastră: retușer neinspirat.

Au început să joace pe Biruința, la foarte scurt timp după ce au învățat să meargă. Printr-o ciudată coincidență, primul «antrenor» — voluntar a fost Ilie Oană, pe atunci la Juventus.

După... 10 ani de școală autodidactică, «gemenii» ajung juniori la Laromet (perioada '46—47) și promovează curînd la seniori. Antrenor: Florea Tănăsescu, actualmente secretar general al F.R.F. Începînd cu sfîrșitul acestei perioade și pînă la armată (1952), frații Munteanu acumulează treptat nesfîrșitele variante ale tehnicii fotbalistice, dar nu se impun decît în ochii iubitorilor de frumos. După doi ani de armată, în care timp joacă la C.C.A.-tineret și de cîteva ori la seniori, «Muntenii» trec la Progresul Bistrița, unde cîștigă, împreună cu noua lor echipă — titlul de campioni regionali. După un an, la Bistrița, ei vin la Petrolul, ale cărui culori le vor apăra 10 ani, punînd o amprentă clară de fină tehnicitate pe jocul echipei.

Frații Munteanu, frați cum rar — în adevăratul sens al cuvîntului — și-au împărțit frățește și tricourile echipei naționale. Fiecare l-a îmbrăcat cîte o dată. La B și la tineret, partajul e de asemenea perfect.

*

Gemenii Munteanu sînt doi dintre jucătorii noștri la care se simte în cel mai înalt grad plăcerea de a juca. Ei sînt dintre aceia care știu că în fotbal «primii cincisprezece ani sînt mai grei». Fraților Munteanu li se poate reproșa că uneori nu au dat totul pe teren sau au evitat angajările directe în jocurile mai dure, dar nimeni nu poate spune că în repertoriul lor tehnic au existat puncte albe. Bineînțeles că la baza bagajului lor tehnic există și o mare bază de îndemînare, dar, pe primul plan se află nenumăratele ore închinate «bucuriei de a juca».

Dumitru Munteanu continuă să fie unul din jucătorii de bază ai Petrolului și așteaptă cu nerăbdare reintrarea fratelui său, fără de care nu se prea simte în largul lui.

ANII TREC FOTBALUL RĂMÎNE

Iunie 1965... O nouă ediție a popularului și tradiționalului meci al «bătrînilor».

*

Vestiarul Capitalei. Rudi Wetzer, antrenorul Capitalei, comunică formația. Liniște. Rudi Wetzer a rostit ultimul nume: Filote. Un om recepționează o măciucă în cap. E Ionică Bogdan. I-a pierit graiul. Nu înțelege. Nu poate să înțeleagă. «*De ce nu sînt in formație?*» Se apropie de Wetzer, timid ca niciodată:

— Rudi, dragă...

— Fără Rudi. Tovarășe antrenor!

— ?!?!?

— Respectă-mă!...

— Dacă mi-e permis... De ce nu figurez în echipă?

— Ești rezervă.

— Rudi, dragă...

— Te rog!

— Tovarășe antrenor! Eu n-am fost niciodată rezervă. Azi împlinesc 35 de ani... de fotbal. Oficial. Fă ceva ca să nu trăiesc rușinea asta.

— Ai să joci după pauză. Dacă obosește cineva.

— Atunci mă dezbrac.

— Dezbracă-te!

Dar Ionică Bogdan nu s-a dezbrăcat. A trăit 30 de minute de panică. Dacă nu obosea Filote...

După pauză a jucat. A jucat tinerește. A creat două goluri.

Rudi Wetzer zîmbea.

Anii trec, fotbalul rămîne.

Vaczi a fost unul dintre cei mai buni jucători de pe teren. Deși e trecut de 40. A marcat două goluri în poarta lui Justin. Apoi a obosit. S-a retras pe tușă. Ai lui conduceau cu 3—0. Dar scorul a devenit 3—2. Vaczi n-a mai putut răbda. Și a reintrat. A trecut de Costică Marinescu și s-a ciocnit cu Justin. A fost și a rămas un tanc. S-a sculat greu. La 40 și ceva de ani cazi altfel. Dar a continuat să alerge și să ceară mingi.

Anii trec, fotbalul rămîne.

*

Bindea a jucat 15 minute. Apoi, cei 53 de ani și-au cerut drepturile. A apărut în fața televizorului. L-a gîtuit emoția. Tribunele aplaudau. Și el se gîndea la mingea aceea rapidă a lui Mercea, pe care n-a putut s-o ajungă. Nu s-a antrenat aproape de loc. A primit vestea foarte tîrziu. Nu-i nimic. Data viitoare n-o să se mai repete.

Anii trec, fotbalul rămîne.

REPORTER

IN FOTOGRAFII:

1. Vestiarul provinciei. Bindea (în stînga) pare împăcat cu gîndul. Vaczi, însă, nu!

2. Anii trec, stilul rămîne. *Mihăilescu și Filote, cîndva coechipieri, astăzi adversari.*

In fotografie: Nunweiller și Augusto

JOCUL DE LA LISABONA

NOTE DE TELESPECTATOR

Am așteptat cu nerăbdare filmul de la Lisabona. L-am văzut. Mi-am confirmat unele păreri. Mi-am infirmat altele.

Mai întîi o ideie care ar putea părea paradoxală. Așa cum în finala C.C.E. de pe San Siro am aplaudat mai mult jocul direct și realist al lui Inter, tot așa, pe Estadio Nacional, jocul echipei noastre mi s-a părut — oricît vi s-ar părea de ciudat — mai simplu și mai economic.

Veți spune desigur că portughezii s-au apropiat de mult mai multe ori de poarta lui Haidu. Absolut de acord. Numai că în fotbal asta nu mai contează. Așa cum nu contează nici raportul de cornere. Fotbalul capătă tot mai mult structura unui joc nou și chiar o estetică nouă, datorită înmulțirii competițiilor oficiale internaționale. Iar noi, spectatorii, vom fi dezamăgiți numai dacă nu vom încerca să pătrundem această estetică nouă. La urma urmei, de ce ar fi o suită de 6—7 pase mai frumoasă decît pasa catapultată a unui contraatac bine plasat?

Portughezii sînt tehnicieni de mare clasă. Eusebio, Coluna, Augusto, Simoes manevrează mingea cu ușurința pisoiului care se joacă cu un cocoloș de hîrtie. Și totuși, cei patru ași necontestați ai Portugaliei n-au izbutit să ne convingă. În anul de grație 1965, un cvartet care centrează cu boltă în careu mizează evident pe o doză de hazard. Antrenorul Otto Gloria spunea că fără Eusebio meciul putea fi pierdut. Această declarație umbrește — în aparență — meritele celorlalți trei, dar, în fond, scoate la iveală lipsa de finalitate a atacului și — în ultima instanță — jocul lui oarecum învechit. Eusebio a marcat două goluri care îi aparțin aproape în exclusivitate. Cel mai periculos dintre jucătorii portughezi ni s-a părut Coluna, om de linia a doua, care a pătruns însă și cu concursul apărării noastre.

Cum a jucat echipa noastră?

A început prin a se apăra. Desigur că ar fi fost ideal să înceapă cu atacuri, dar am vrea să-l vedem pe cel care ar fi gîndit astfel înainte de fluierul de începere. Apoi am primit golurile pe care le-am văzut. Primul face parte din categoria celor care pot fi reproșate și unui portar de regiune.

După goluri a început și revirimentul. Am jucat mai puțin, dar am jucat mai clar. Apărătorii au pasat, mijlocașii au schimbat flancul, iar înaintașii au circulat mai mult decît portughezii. Am remarcat în mod special jocul combinativ al lui Pîrcălab, «penele» lui Sasu în corpul apărării portugheze, lipsa de... timiditate a lui Sorin. În ceea ce îl privește pe Mateianu, jocul lui «intelectualist» — care a dat roade în meciurile cu Turcia și Cehoslovacia — n-a prea găsit audienți nici la parteneri și nici la adversari.

Desigur că șuturile au lipsit. Dar asta e o carență veche a înaintașilor noștri. O carență veche și gravă, care face ca și portarii noștri să piardă reflexul șutului de la distanță.

Ce e de făcut pentru viitor?

Apărarea echipei noastre naționale are materie primă suficientă. Dar e nevoie de mai multă organizare. Perechea Dan-Greavu, deși pereche de club, nu e încă sudată sau, în orice caz, Dan nu a găsit încă o soluție pentru protejarea «alunecării» lui Greavu. În afară de asta, mijlocașul ofensiv advers nu e luat cu hotărîre încă din start. Și aici trebuie stabilite zone și sarcini. Cred că în viitor progresul echipei noastre naționale va depinde în primul rînd de astuparea tuturor lipsurilor apărării. În fotbalul modern, apărarea este rampa de lansare, fizică și psihică, a atacurilor.

Linia de mijloc a echipei de la Lisabona a muncit mult, dar aici e nevoie de mai multă viteză și strălucire.

În sfîrșit, atacul. Aici cred că principala lacună e că atacanții noștri nu știu încă dacă joacă cu patru sau cu trei în față. Iar diferența este enormă, ea neputînd fi suplinită prin «instinctul» înaintașilor în timpul jocului. Principala problemă în atac este valorificarea lui Mateianu, care, nefiind un «vîrf», este totuși un creator de mare finețe și profunzime. Considerăm că Mateianu e mult mai valoros în linia a doua. Dar atunci se ridică o altă problemă. Și anume: ce jucăm, 4—2—4 sau 4—3—3? De asemenea, pentru mărirea capacității de șoc a atacului, mai trebuie verificați jucători de tipul unui Stoicescu sau chiar Manolache.

Important e însă că la Lisabona echipa noastră a demonstrat o interesantă capacitate de adaptare la stilul mai modern. Am zice chiar că unele execuții tehnice, mai ales în atac, s-au efectuat sub imperiul fracțiunii de secundă.

Dar munca abia acum începe. Returul preliminariilor e mai greu decît turul. Și selecția trebuie să fie la fel de serioasă. La Lisabona, Nunweiller, Popescu și Iancu au obținut notele cele mai bune pentru că, deși nevizați imediat, s-au rodat la școala dură a campionatului, care e superioară oricărei formule artificiale.

I. CH.

Bindea

„reactorul“ RIPENSIEI (V)

BINDEA: «Unii pretind ca apararile aglomerate sint o realitate de dată recentă. Iată însă că fotografia de fata infirmă această părere». (Ripensia—Universitatea, in stinga — Silviu Bindea.)

Un scurt rezumat al primelor patru capitole din această povestire care cuprinde momente din viața lui Silviu Bindea, unul din cei mai buni fotbaliști români ai celui de-al patrulea deceniu. În primul: copilăria petrecută la Cluj, primii pași in fotbal, care au fost o lungă și aspră ucenicie și prima echipă cu tricou și ghete: «Victoria» din Cluj. În capitolul doi apare Sepi, unul din «idolii» lui Bindea. Apoi Silviu debutează în prima echipă a «Victoriei» și se impune definitiv în ochii publicului clujean, după nenumărate jocuri in care tehnica se naște din risipa de efort. În capitolul trei Bindea se transferă la Ripensia și începe o strălucitoare carieră internațională, punctată cu turnee în străinătate. Capitolul trei povestește despre Balcaniada lui 13—0, la care Bindea a avut o contribuție decisivă. În numărul trecut povestirea și-a urmat firul, oprindu-se asupra jocului din aprilie 1934, de la București, cînd România a eliminat Iugoslavia din campionatul mondial și asupra dramaticului meci de la Triest, cînd România a cedat la limită Cehoslovaciei (1—2). Capitolul se încheie cu revenirea echipei noastre în țară. Bindea, rănit și internat la spital, urmărește campionatul mondial în ziare...

NIMIC NOU SUB SOARE...

Marți, 12 iunie 1934... Imobilizat în pat, Silviu Bindea citește «Gazeta Sporturilor». La Roma, Italia a cîștigat finala campionatului mondial, învingînd Cehoslovacia după prelungiri. Cehii au deschis scorul în minutul 25, prin Puc («în minutul 25, la Triest, noi eram cei care îi conduceam pe cehi»). În minutul 36, Orsi, același Orsi care îl admirase pe Silviu cu un an în urmă, la Budapesta, egalează. **(«În minutul 36, la Triest, noi continuăm să conducem și să atacăm poarta lui Planicka»).**

«Azzurii» au cîștigat abia după prelungiri, în minutul 95.

Și cronica finalei comprimă ultimele 25 de minute în cîteva rînduri. «**Pînă la sfîrșit, cehii luptă din răsputeri, dar nu mai pot face nimic. Italienii, cu ambii interi pe linia de 16 m, fac zid în fața portarului Combi».**

Deci, Meazza și De Maria pe linia de 16 m. Cine spune că Helenio Herrera a adus «betonul» în Italia?

Încă o dată, **nimic nou sub soare...**

UN FILM CU MALEC

1934... Toamna. Reîncepe campionatul. Bindea e din nou în avangarda Ripensiei. La 7 octombrie, Venus, campioana țării (1933—34) și stadionul ei plin de pe malul Dîmboviței îi așteaptă pe foștii campioni — Ripensia. În echipa Venusului joacă vestita tripletă a fraților Vîlcov (Volodea–Colea–Petea), dar pe Bindea nu-l sperie nici un nume. El nu poate uita minutul 44 de la Triest, așa că «sistemul de aprindere» funcționează din nou fără greș.

«**În minutul 14** (vezi «Dimineața» de marți 9 octombrie 1934) **Bindea pornește nălucă pe tușă, îl driblează pe Actis, trece de Albu** («servus, Ghiță!») **și centrează precis. Balonul este interceptat de Ciolac cu capul și Ripensia conduce cu 1—0».**

...În minutul 44 **(«minutul obsesiei»),** o centrare pe jos a lui Bindea este speculată de Schwartz și balonul îl găsește liber pe Dobay. Punctul este inevitabil (2—1).

Ripensia cîștigă derbiul cu 4—1. «**Timișorenii** — tot în «Dimineața» — **joacă cum rar se poate vedea. Bindea și Beke fac exhibițiuni și sînge rău adversarilor».**

UN TRIO VESTIT: Bindea, Sepci, Dobay.

Nenumăratele cronici ale Ripensiei acestor ani gravitează în jurul... reactorului. Reporterii și cronicarii de toate vîrstele renunță subit la fraza lungă și scriu cu cerneală fierbinte, lansîndu-se în adevărate aventuri stilistice ori de cîte ori atacă Bindea.

...Astăzi, după 30 de ani, unul din adversarii direcți ai lui Bindea, juventistul Nichi Petrescu, continuă să-și păstreze, nealterată, uimirea în fața omului-nălucă:

«Bindea? Sînt foarte puțini apărătorii din țară sau din străinătate care au avut măcar un răgaz de o clipă ca să-i vadă fata suptă 'si ochii arși. În schimb sint foarte mulți cei care i-au zărit doar spatele... Eu am jucat și contra lui Bindea, și contra lui Dobay. Dobay venea direct, ca o roată de car scăpată din osie. Împotriva lui se mai putea juca, pentru că îi puteai prevedea intențiile. În schimb, Bindea avea mișcări de jucărie mecanică.

Nu de mult am văzut un film cu Malec. Un film vechi, de pe vremea lui Binduț și a mea. Trucajul, excelent, îl deplasa pe marele comic cu viteze ireale, în direcții imprevizibile și cu întoarceri pe cît de brusce, pe atît de ilogice. Privindu-l pe Malec, mi-am amintit de Silviu Bindea, «coșmarul» multor mijlocași și fundași, pe lista cărora figurez fără a mă eschiva».

«SENATUL» TIMIȘOREAN

Campionatul național 1934—35 a revenit, după o pauză venusistă de un an, din nou Ripensiei. În ediția următoare (1935—36), timișorenii forțează și mai mult — «amintirea de glorie a Chinezului» — cucerind din nou titlul. În mare formă, Ripensia închină Mehalei și Cupa României, învingînd în finală Unirea Tricolor, cu 5—1, la București.

Printre «societarii» victoriilor, bineînțeles, Silviu Bindea. În patru ani — cinci titluri. Trei campionate și două Cupe.

Ripensia — la apogeu!

Selecționerul unic sau colectiv al echipei naționale nu are decît o singură problemă: să coopteze cîțiva membri... corespondenți în «Senatul timișorean».

(La 3 noiembrie 1935 — după ce, in urma unui accident, lipsește de patru ori consecutiv din echipa națională — Bindea reintră în meciul cu Polonia, la București. Rezultatul? 4—1 pentru România. Bindea înscrie două goluri, Sepi unul. E prima lui victorie asupra maestrului. Și ultima. Bindea nu-l va mai regăsi niciodată pe Sepi în «națională»).

BINDEA = RIPENSIA

În campionatul național 1936—37 Venus revine în frunte. «Negrii» își întăresc mereu echipa.

E oare sfîrșitul Ripensiei?

Campionatul 1937—38 începe din nou sub semnul duelului Ripensia—Venus, la care se adaugă și C.F.R.-ul. (Se joacă din nou în două serii). Ripensia, Venus, C.F.R. cîștigă ușor «acasă», dar adevărata luptă este cea indirectă, în jocurile «afară».

La 25 de ani, Silviu nu mai e demult «micul Bindea», ci «marele Bindea». Rolul lui în echipă crește mereu. Dar ceea ce îi uimește atît pe coechipieri cît și pe adversari este că nu face nici o deosebire între jocurile «acasă» și cele în deplasare, sfidînd «bîrlogurile» și aruncînd mereu noi și noi mănuși de sfadă tuturor apărătorilor.

La 27 septembrie, la Brașov, în cadrul campionatului, Silviu Bindea oferă un spectacol unic. Titlul cronicii apărute în «Dimineața» din 29 septembrie 1937 vorbește de la sine:

«BINDEA A ÎNVINS ACFR BRAȘOV CU 6—2!»

Iar în subtitlu:

«BINDEA = RIPENSIA»

Iată acum și rîndurile care susțineau această ecuație și care sînt o mică sinteză Bindea:

«**În repriza a doua, timișorenii își revin.** (N.A. — La pauză Ripensia era condusă cu 2—1). **Animatorul întregii echipe e Bindea. Slăbit, firav, dar plin de nerv, el întreprinde acțiuni pe cont propriu și-și trezește tovarășii din letargie. A înscris patru goluri consecutiv...**

Meritul lui stă în intimidarea brașovenilor, care s-au concentrat prea mult pe partea lui. E lesne de înțeles că Marcu a avut cîmp liber pentru a-și desfășura jocul. Bindea i-a redat vigoarea lui Dobay și, prin strălucirea sa, l-a întunecat pe Beke.

La 1—2, prin cele patru puncte marcate, dar și prin nota de îndrăzneală imprimată echipei, devine autorul moral și material al victoriei. Fără Bindea, Ripensia ar fi părăsit terenul învinsă».

Un mic fragment din filmul jocului:

«**În minutul 85, Bindea se ciocnește cu fundașul brașovean Kușka și părăsește terenul. Publicul brașovean, partizan al ACFR-ului, îi face o manifestație de simpatie, care îl ajută să meargă singur spre cabină, nu pe sus, cum fusese scos de pe teren».**

Ripensia cîștigă campionatul național 1937—38, învingîndu-i pe feroviarii bucureșteni (clasați pe primul loc în cealaltă serie) cu 2—0 la București și cu același scor la Timișoara.

Silviu Bindea îmbracă astfel al patrulea tricou de campion.

*

Abia încheiat campionatul, Ripensia ia startul în Cupa Europei Centrale, o competiție selectă, cu participarea celor mai bune echipe de club din Italia, Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia și România.

«1... 2... 3... 4... OUT!»

...In primul tur, la București, Milan, campioana Italiei. Cu alte cuvinte, campioana campionilor mondiali din 1934 și 1938.

În seara zilei de 26 iunie 1938, întreaga lume fotbalistică comentează marea surpriză: «**Ripensia a învins Milan cu 3—0!»** Dar știrea laconică transmisă agențiilor de presă mai cuprinde un amănunt neobișnuit: Ripensia a învins «constelația milaneză» în numai cinci minute, prin golurile înscrise de Marcu (în minutele 33, 35) și Dobay (38).

Faimosul «sfert de oră al Ripensiei», cu care timișorenii încheiau de obicei cele 90 de minute de joc, a fost plasat la capătul primei jumătăți a partidei.

...După o săptămînă, jocul-retur, la Milano.

De astă dată Ripensia începe partida cu «sfertul său de oră». Milanezii, surprinși de tempo — în anii aceia italienii erau cei mai rapizi fotbaliști de pe continent — cedează. În minutul 12, Bindea înscrie, majorînd avansul general la patru goluri. Apoi, fără să facă excepție de la regula generală a cupelor tur-retur din întreaga istorie a fotbalului, Ripensia se apără, pierde... planificat cu 3—1 și se califică în turul următor. De menționat că din minutul 58 (al treilea gol milanez) și pînă la sfîrșit, zidul de beton al Ripensiei (în care pînă și extremele Bindea și Dobay au jucat rolul sîrmei ghimpate din fața intrării) a rezistat în cel mai pur «stil italian 1965».

IOAN CHIRILĂ

(Sfîrșitul în numărul viitor)

INTERNAZIONALE

O ECHIPĂ DE MARATONIŞTI

La 10 zile după cucerirea Cupei Campionilor Europeni, Internazionale a cîştigat şi campionatul Italiei. Şi dacă victoria în C.C.E. n-a mai fost atît de netă ca anul trecut, cînd «nerazzurii» n-au pierdut nici un meci, formidabilul lor finiş în campionat este realmente ieşit din comun. Să nu uităm că Milan avea la un moment dat 7 puncte avans, şi că Internazionale a recuperat totul, adăugînd încă trei puncte în plus pe tabelul final. Şi asta într-o perioadă în care echipa lui «H.H.» era angrenată şi în «bătăliile» cu Glasgow, Liverpool şi Benfica.

Unii spun că victoriile echipei milaneze se datorează valorii excepţionale a jucătorilor săi. Dar această explicaţie nu este suficientă. Se ştie că în timp ce Inter are trei jucători de import de o clasă incontestabilă (Suarez, Peiro şi Jair), Milan are un «trio» străin de aceeaşi rezonanţă (Altafini, Amarildo şi Benitez), Juventus nu e cu nimic mai prejos (Sivori, Del Sol, Combin), iar celelalte echipe mari ale Italiei au şi ele destule pietre preţioase încrustate pe montură italiană.

În aceste rînduri nu vrem să reluăm discuţia sistemului de joc, care e considerat ca fiind principalul factor al victoriilor «interiste». Nu vrem să discutăm rolul «betonului». al pasei lungi, al contraatacului.

Obiectul acestor rînduri este de a pune pe prim plan rolul extraordinarei pregătiri fizice a echipei lui Herrera. Înainte de a-l avea pe Suarez, cu pasele lui... balistice, înainte de a-l avea pe Picchi, betonierul-şef, înainte de a-l avea pe Peiro, cărăuşul-furnică, înainte de a-l avea pe Corso, cu întreaga lui garnitură de andrele fotbalistice, Helenio Herrera are o echipă de atleţi căliţi printr-o pregătire fizică în care intuim metode noi, demne de studiat.

Să nu uităm că, aşa cum transmitea crainicul televiziunii, Inter a făcut — înaintea finalei cu Benfica — o încălzire furioasă, pînă la schimbarea tricourilor.

Să nu uităm că această echipă, căreia i se preveşteşte de vreo patru ani sfîrşitul de pe urma sleirii fizice, rulează într-un an vreo 15 jucători. Faţă de echipa-standard au mai jucat Tagnin, Domenghini, şi, destul de rău, Malatrasi şi Milani.

Iată de ce, înainte de a avea super-vedete şi înainte de a avea un sistem «la cîştigul absolut», Inter are o echipă de atleţi gata oricînd de luptă şi care aruncă pe teren o energie acumulată în urma unor mari privaţiuni.

Pentru că, aşa cum spunea Picchi în paginile revistei noastre, cine vrea să ajungă sus de tot, trebuie să renunţe la tot ceea ce împiedică această ascensiune.

CRONICAR

ÎN FOTOGRAFII:

1. Angelo Moratti (conducătorul lui Inter), Herrera şi maserul aşteaptă fluierul final al finalei cu Benfica.

2. «Maratoniştii» la capătul sprintului C.C.E. — 1965. Sus: **Fachetti, Mazzola, Bedin, Burgnich, Guarneri.** Jos: **Jair, Corso, Cupa, Picchi şi spaniolii (Peiro şi Suarez). Lipseşte portarul Sarti.**

3. Jair bea şampania victoriei.

INVITAŢIE DE SEZON

...Mamaia, Eforia, Mangalia, cu «gazónul» lor auriu și valurile albastre ale nesfirșitei «piscine» vă așteaptă!
Revista SPORT urează cititorilor săi odihnă plăcută!

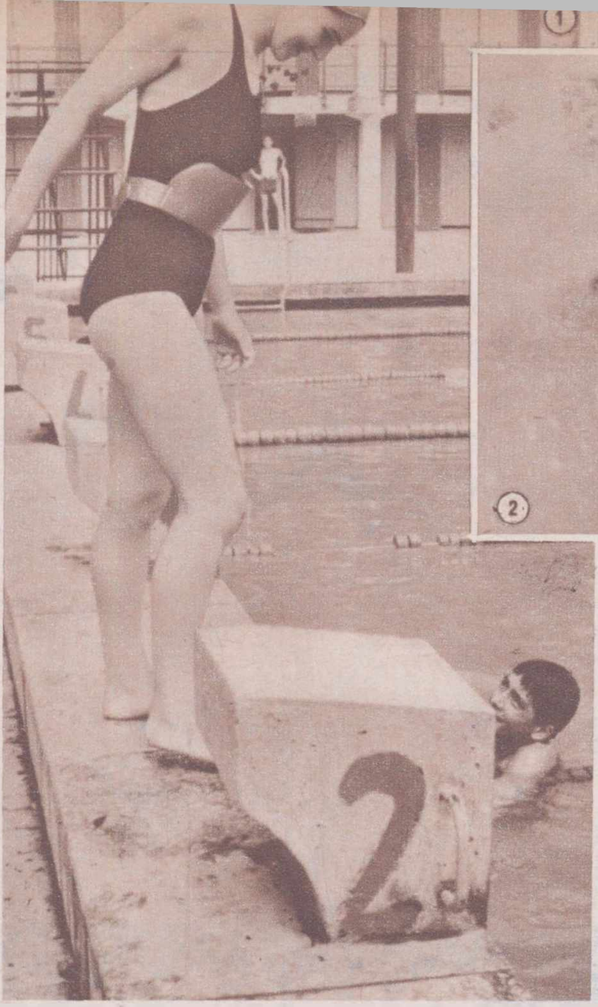

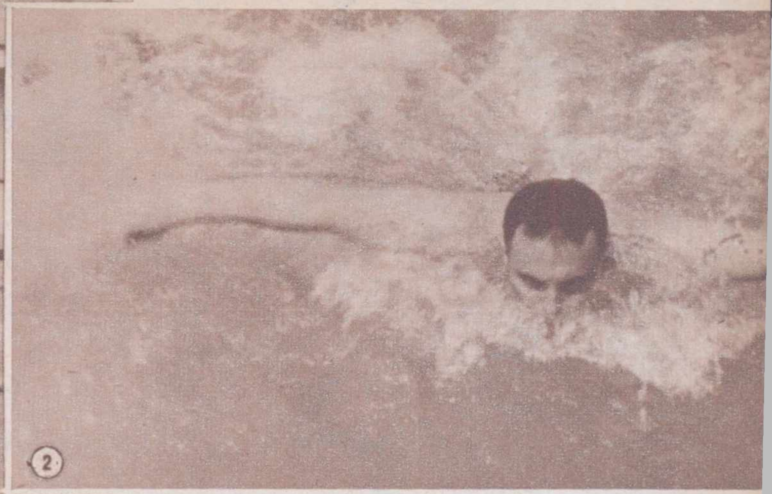

ION MIHĂICĂ

Reportaj cu scadenţa la 15 septembrie

În aceste zile de început de caniculă sportivii cei mai invidiaţi sint — cine credeţi? — înotătorii! Dacă îi toropeşte căldura, zdup în apă, şi cum tot au probleme de antrenament, înoată, înoată, înoată... Rezultatele bune, recordurile, bineînţeles, urmează: simplu, uşor, plăcut.

Dar, să vedem şi părerea înotătorilor. E adevărat, cuvinte de nemulţumire la adresa sportului preferat nu au. Acceptă ideea — şi chiar o susţin — că înotul ar fi frumos şi plăcut. În nici un caz însă nu pot fi de acord cu calificativele simplu şi uşor. Întocmai ca la atletism, la fotbal sau la tenis, un rezultat bun îl obţin şi ei cu... transpiraţie. Da, da, şi la înot se transpiră. Şi încă mult. Că nu se vede, de vină e apa...

În ultimele zile am fost în cîteva rînduri oaspetele bazinelor Tineretului şi Dinamo. Printre «picături» am stat de vorbă cu sportivii. Pentru actualul sezon au planuri mari. Au pus gînd rău mai multor recorduri. Către ce cifre aspiră?

La 200 m spate, Tiberiu Şerban şi-a planificat 2 : 20. Actualul record de 2 : 23.3 este deci ameninţat. În 1963, cînd a devenit înotător la clubul sportiv Dinamo, pe distanţa de 200 m spate, obţinuse 2 : 35. Un an mai tîrziu, prin muncă şi perseverenţă — 2 : 25, iar în primăvara aceasta, la Berlin, stabileşte recordul amintit. Din acest moment lupta cu secundele este şi mai dificilă. Antrenorul Remus Drăguşan a ajuns însă la concluzia că în ceea ce-l priveşte pe elevul lui nu-i va fi imposibil să atingă performanţa propusă în cazul cînd va acorda mai multă atenţie îmbunătăţirii forţei. Şi Tiberiu se conformează. Deci, să aşteptăm...

Cristina Balaban vrea să acopere distanţa de 400 m liber în 5 min. în loc de 5 : 12,9 cît reprezintă actualul ei record. Propunerea este îndrăzneaţă. Ne aducem aminte că pentru a fi îmbunătăţit recordul lui Ingrid Ungur cu un minim de 1,3 sec. au trebuit să treacă 7 ani. În 1958 Ingrid realizase 5 : 14,2, performanţă care a rezistat tuturor asalturilor pînă în martie 1965, cînd Cristina Balaban, la Berlin, a fost cronometrată la 400 m liber cu 5 : 12,9 — actualul record republican. 1,3 sec. în 7 ani, iar aproximativ 13 sec. în mai puţin de trei luni! Să fie oare posibil? Cristina pretinde că da. Îi acordăm toată încrederea.

În aceeaşi probă, dar la bărbaţi, recordul ţării este de 4 : 37,9, stabilit în 1964 de multiplul nostru campion Emil Voicu. Campionul şi recordmanul probei posedă o tehnică corectă, are o plutire bună şi o mare putere de luptă, în concurs. Toate aceste calităţi şi le pune însă prea puţin în valoare. După părerea antrenorului său, Voicu ar putea coborî în acest an la 4,30 min. şi chiar sub această cifră, dacă ar da dovadă de mai multă seriozitate, dacă n-ar absenta de la antrenamente şi nu s-ar mărgini doar cu o pregătire de suprafaţă.

Emile, ia arată tu ce poţi! Dovedeşte că nu comoditatea te caracterizează şi treci la fapte! 4,30 min. să fie în obiectivul tău!

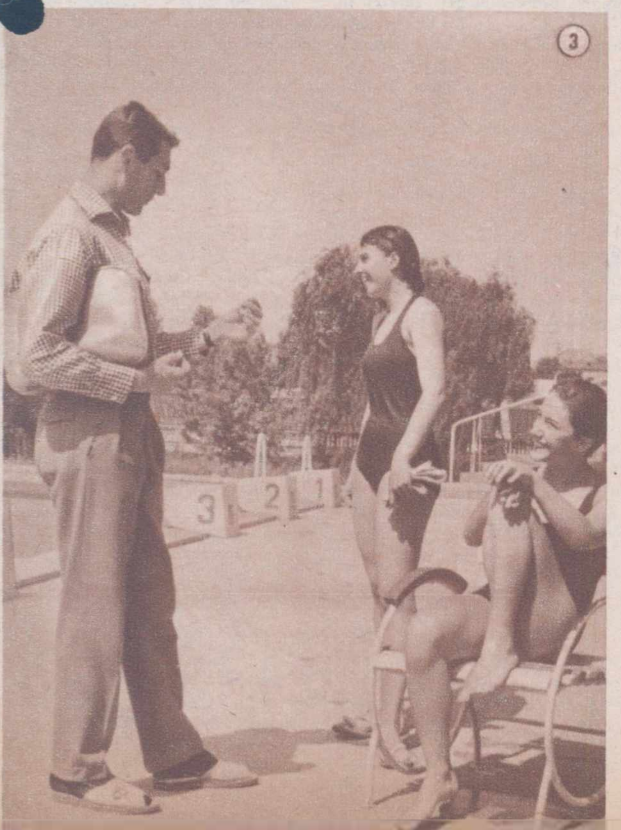
Ingrid Ungur este foarte ocupată. E studentă la electronică şi are examene. În plus, după cîte ştiţi, a făcut pasiunea pentru nataţie căreia — trebuie să vă spunem — îi dedică o bună parte din timpul ei liber. De la 8 mai şi pînă în prezent, fără nici o absenţă, am întîlnit-o fie dimineaţa, fie după-amiaza, acoperind cu conştiinciozitate cîte 3 500—4 000 m de bazin. Distanţa de înot, ca şi un singur antrenament pe zi, i se par însă cu totul insuficiente pentru ceea ce şi-a planificat: 1 : 04,5 la 100 m liber. Iată motivul care a determinat-o ca timpul redus de pregătire să-l folosească la maximum prin îngreuierea antrenamentelor. Soluţia? O centură confecţionată din linoleum ş încinsă pe mijloc, care î frînează mult alunecarea ı apă. De aici un plus de efort iar în final un plus de randament în momentul cînd îşi v scoate centura. Antrenamentele cu centura, precum ş gimnastica zilnică de 20 d minute, la care foloseşte hal tere şi extensoare, o vor ajut fără îndoială să-şi ating ţinta spre care tinde.

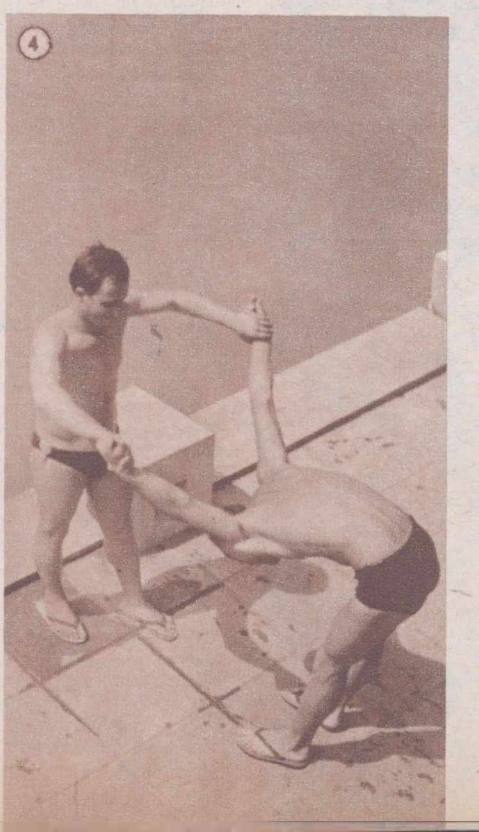
Dar, sportivii de care ne-ar ocupat pînă acum nu sîr singurii care se pregătes pentru îmbunătăţirea recordu rilor ţării. Mihai Potocean vrea şi el să obţină la 100 ı spate 1 : 05 în bazinul d 50 m, Gerhard Göter să co boare sub 2 : 11 la 200 ı liber etc. etc. Sînt proiect pentru a căror realizare mu cesc şi transpiră în aceste zi toţi înotătorii noştri fruntaş Rezultatul? Rămîne de văzu Revista «Sport» le fixeaz scadenţa la 15 septembrie

*

În ceea ce o priveşte ı Cristina Balaban, un încep de garanţie că-şi va îndepli angajamentul este acel 5 : 08 pe 400 m liber — nou reco republican — realizat de în urmă cu cîteva zile Eger.

G. ŞTEFĂNESC

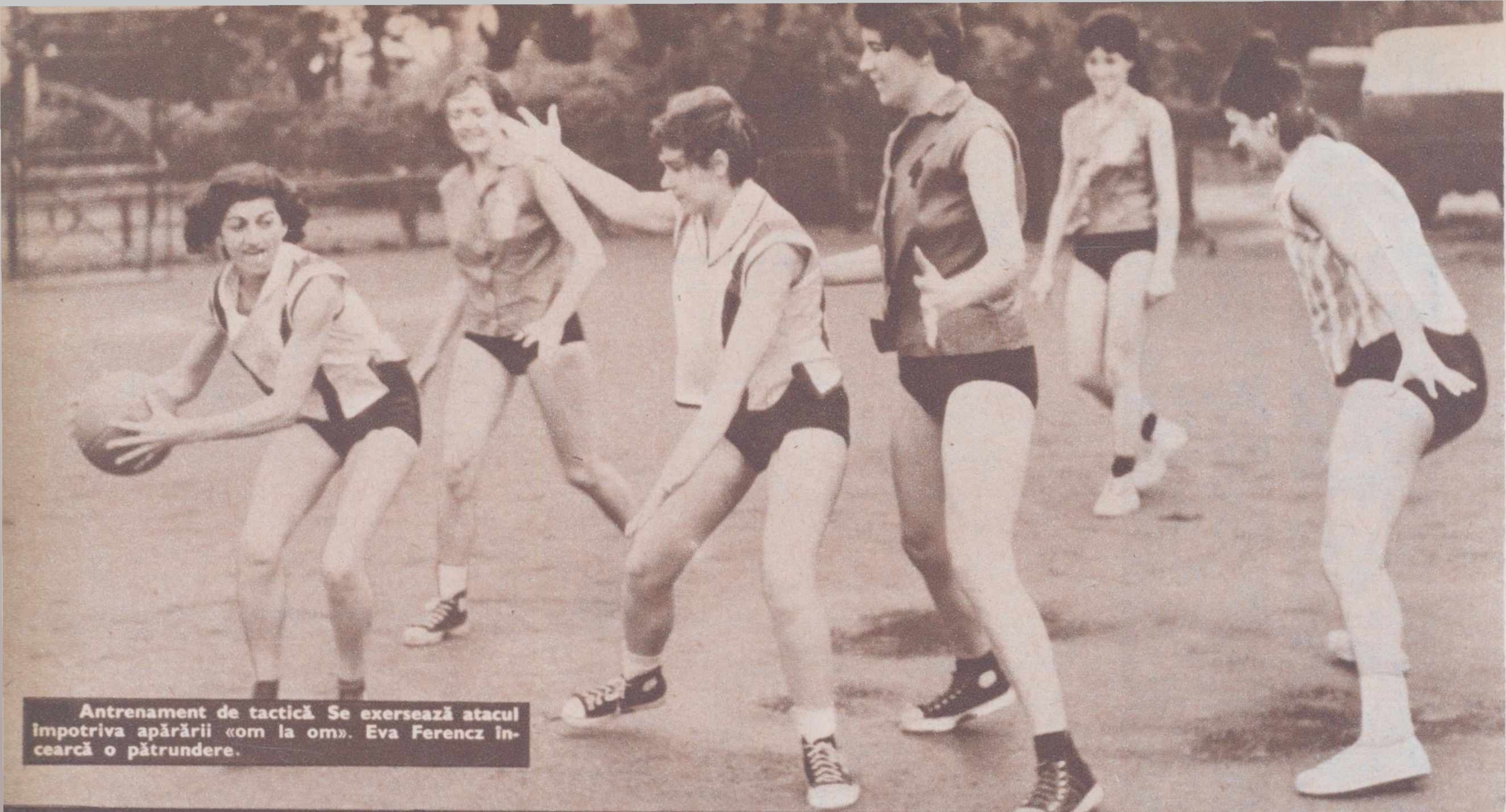

1) Ingrid Ungur şi-a prins centura pentru antrenamentul cu îngreuiere şi acum se pregăteste să plonjeze în bazin.

2) 2 : 20 la 200 m spate — iată recordul pe care vrea să-l realizeze în actualul sezon Tiberiu Serban. În fotografie, înotătorul dinamovist a fost însă surprins antrenîndu-se si la «fluture»...

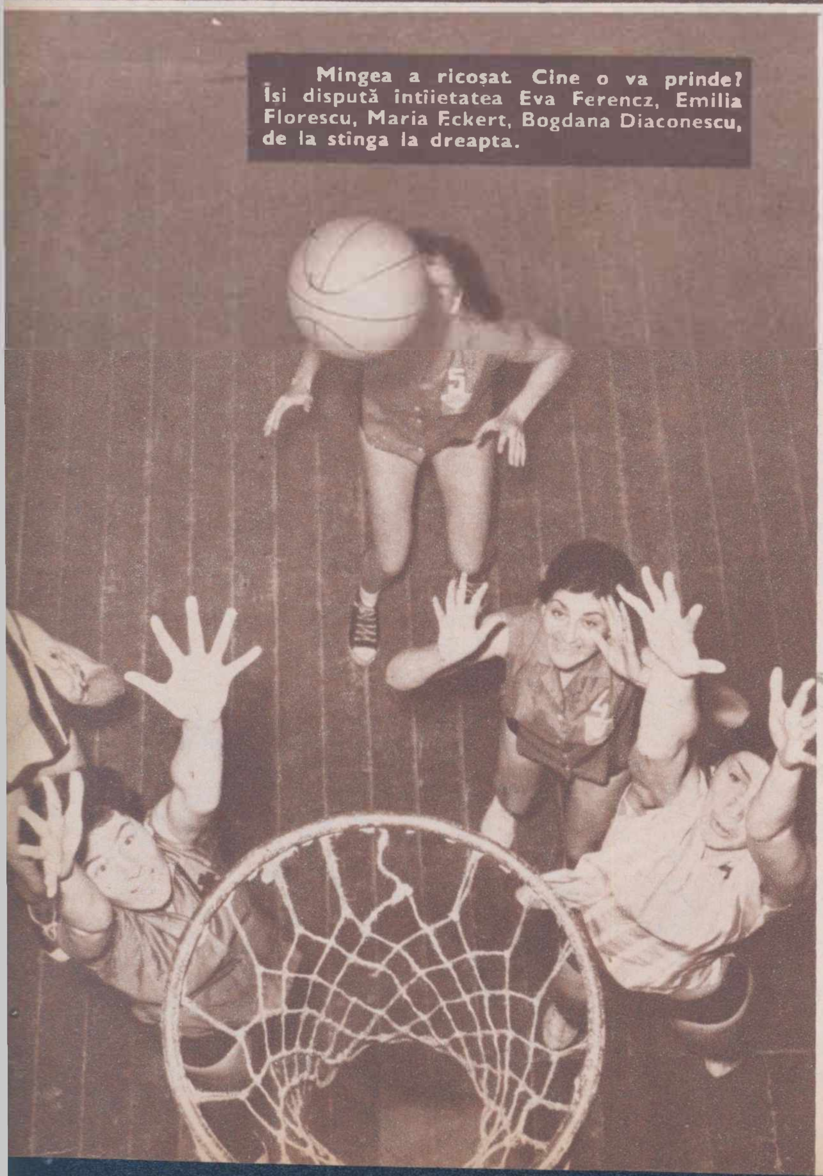
3) Antrenorul Remus Drăgusan si două din elevele lui în pauza unui antrenament. Pe scaun, recordmana Cristina Balaban. În picioare, o tînără sperantă: Cristina Stănescu — 14 ani.

4) Emil Voicu şi Dan Demetriad, în timpul unui exerciţiu pentru dezvoltarea mobilităţii.

Antrenament de tactică. Se exersează atacul împotriva apărării «om la om». Eva Ferencz încearcă o pătrundere.

MAREA RIVALITATE

Mingea a ricoșat. Cine o va prinde? Își dispută întîietatea Eva Ferencz, Emilia Florescu, Maria Eckert, Bogdana Diaconescu, de la stînga la dreapta.

O dată cu anul 1962, marile favorite ale baschetului românesc, Rapid și Știința București, intrau în luptă pentru supremație în prima serie a campionatului. Era o întrecere între două formații solide, cu tradiție în baschet, cu o concepție modernă de joc, cu jucătoare de clasă, multe dintre ele componente ale lotului național. Rapid prezenta avantajul «siguranței de sine», avantaj pe care i-l întăreau cele două campionate cîștigate consecutiv în anii precedenți (1961, 1962) iar Știința aducea, pe lîngă o echipă omogenă, optimismul și vitalitatea specifică primei tinereți. Din ciocnirea pietrei cu amnarul vor ieși multe scîntei care vor electriza deseori pe spectatori.

Campionatul 1962—1963. «Prietenele» și-au împărțit frățește punctele; turul — aparține Științei, returul — îl cîștigă Rapidul. Turneul final se desfășoară la Tg. Mureș. Din prima manșă rapidistele ies cu un avantaj de 10 coșuri și devin... prea stăpîne pe sine. Dar, doamne ferește de imprevizibile! **«Să nu consideri pe inamic mai slab decît pe tine pînă ce nu l-ai verificat în acțiune. Îți poate oferi, orice!»** — își spunea Napoleon înaintea marilor ciocniri. Și... iată că în minutul 40, cînd Rapidul era încă campioană, Viorica Niculescu, de la Știința, transformă două aruncări libere — fatale pentru Rapid — concretizînd încă o dată proverbul **«Nu aduce anul ce aduce clipa»**.

Următorul campionat înregistrează, pe toată durata lui, strînsa concurență între Rapid și Știința pentru locul I. Fiecare din echipe devenea la rîndul ei umbra celeilalte. Rapidul, cu o mare «amabilitate», cedează rivalei ambele întîlniri. La încheierea campionatului, clasamentul arăta:

1. Știința	34/1	141—827
2. Rapid	32/1	198—803

Turneul final, la București. Învingătoarea va fi «încoronată» sub cupola de la Floreasca. Evenimentul mobiliza mii de spectatori. În prima înfruntare Rapidul conduce... 36—32; 38—34; dar Știința se apropie amenințător. Viorica Niculescu «femeia în negru» a Științei găsește «cheia cifrului»... marchează două coșuri splendide (al doilea în ultima secundă) și 38—38! În prelungiri, studentele au măcinat definitiv speranțele rapidistelor.

Returul. Cronicarii sportivi puneau marea întrebare: **«Va cîștiga Rapidul cea de-a patra confruntare directă cu Știința?»** Fără să mai cităm răspunsul, menționăm numai rezultatul: Știința — Rapid 49—45. (Probabil că vom fi înțeleși).

Campionatul 64/65 ridică tensiunea la ambele echipe. În toamnă, studentele, pline de elan, se aruncă vijelios în luptă și «rup» din bagajul Rapidului, 7 puncte, dar, prospețimea primăverii nu le aduce — paradoxal — decît «nostalgia vremilor trecute». Rapidul își ia revanșa la același scor și-și «cîrpește» ruptura. La început de mai, Brașovul primea sub auspiciile lui... corrida. «Picadorii» Rapidului dau de data asta lovitura de grație și cu 47 de «săgeți» bine plasate, la 42, ies învingători.

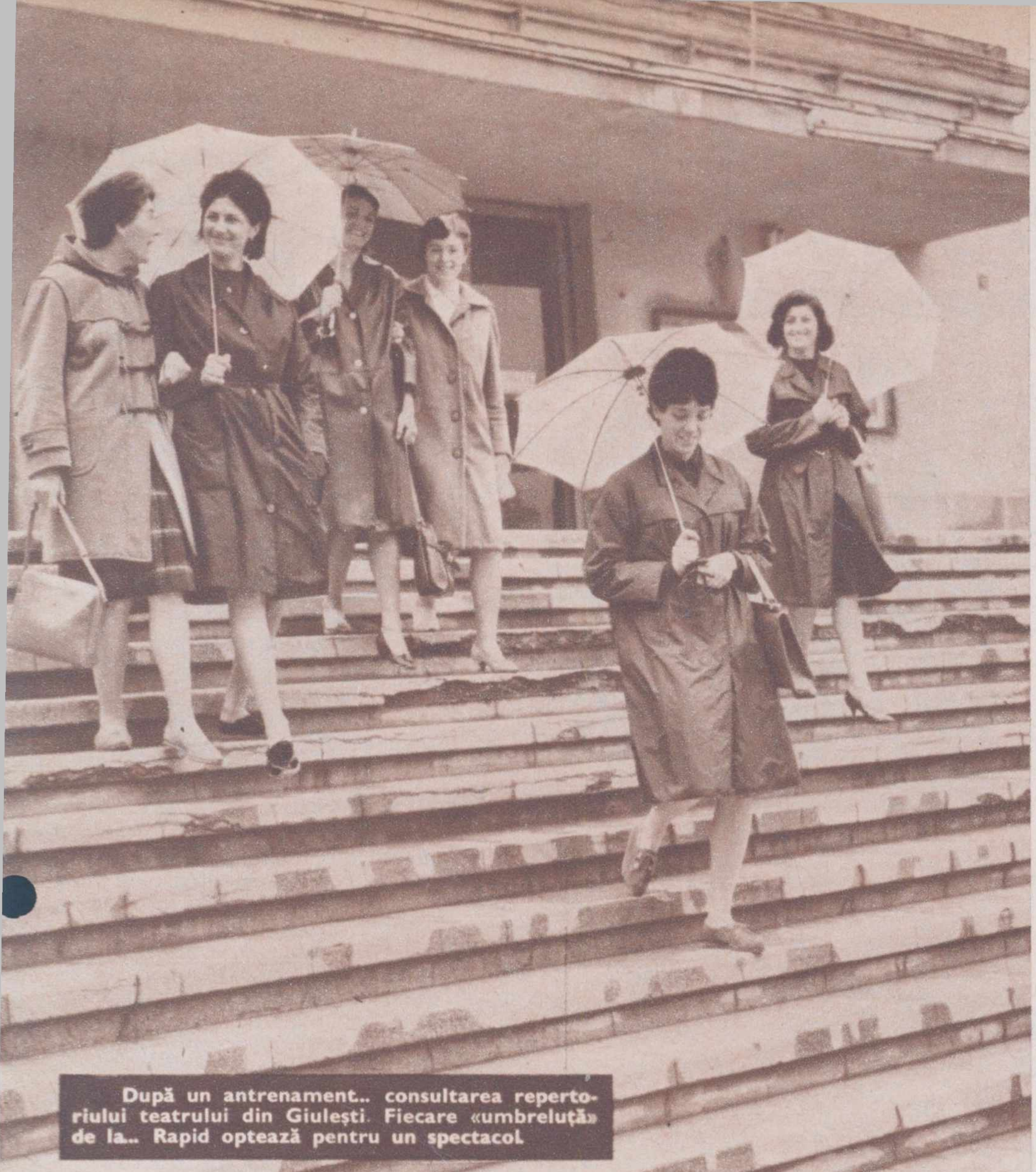
După doi ani de incertitudini rapidistele răsuflă ușurate. Abia acum sînt în elementul lor.

*

Am folosit retrospectiva de mai sus nu pentru a arăta cum a cîștigat Știința de cinci ori consecutiv la Rapid, ci pentru a arăta cum a pierdut Rapidul de două ori campionatul în fața Științei. Acum, cînd titlul a «trecut» din nou peste Podul Grand, cînd jucătoarele își permit o pauză binemeritată, iar antrenorul se relaxează, cînd suporterii nu mai folosesc calmante, iar soții nu-și mai reproșează cu **«perche, perche la domenica mi lasci sempre sola și... solo»**, să stabilim coordonatele între care și-a plasat Rapidul busola de-a ajuns cu exactitate la «comoara din insula fermecată».

ECHIPA FEMININĂ DE BASCHET RAPID BUCUREȘTI A CÎȘTIGAT ÎN PRIMĂVARA ACEASTA PENTRU A 6-A OARĂ — ÎN DECURS DE 15 ANI — CAMPIONATUL R.P.R.

ÎNREGISTRÎND 21 DE VICTORII DIN 23 DE JOCURI, ACUMULÎND 44 DE PUNCTE ȘI COȘAVERAJUL CEL MAI BUN, 1 364/893, RAPIDISTELE AU RECUCERIT TITLUL PE CARE-L CEDASERĂ ÎN 1963, ÎN FINALA DE LA TG. MUREȘ, ȘTIINȚEI BUCUREȘTI.

După un antrenament... consultarea repertoriului teatrului din Giulești. Fiecare «umbreluță» de la... Rapid optează pentru un spectacol.

Moment liric. Maestra sportu[lui] Anca Racoviță retrăiește în fața al[bu]mului «marile pagini» din act[ivi]tatea sa.

Antrenorul echipei, profesorul Sigismund Ferencz, ne ajută:

— **La succesul din anul acesta au contribuit o serie de factori. Mai intii posibilitățile de care am dispus: avînd o sală proprie de pregătire, am efectuat săptăminal 5—6 antrenamente. Pregătirea e totul. Apoi, sprijinul material, moral, dat de club și secție ne-au făcut să simțim cit sintem de stimulați și cit de mult se așteaptă de la noi.**

— Meritul principal rămîne...

— **Al jucătoarelor, bineințeles. A fost un campionat greu; fetele s-au mobilizat la maximum: și au dat tot ce au putut. Nota 10 pentru... toate. În plus, o mențiune pentru Anca Racoviță.**

(Ah! Racoviță, această fată de aur, pe care specialiștii prezenți la Brașov în primăvara aceasta au declarat-o cea mai tehnică jucătoare a turneului final. Această «Stradivarius» a Rapidului și a naționalei, care prin pătrunderile ei pline de măiestrie, cu pasul ei devenit proverbial «à la Racoviță» — dezlănțuie galeriile. Nu e mult din septembrie anul trecut, cind pe Kisstadion și in Sportcsarnok din Budapesta, la europene, a uimit «doctorii» baschetului de pe continent și nu e... puțin să fii numită **«cea mai bună din Europa»**).

— După ce «scheme» ați lucrat?

— **Părăsind, in mare măsură, apărarea «în zonă», anacronică cu baschetul deceniului 7, am adoptat tactica «om la om», activ, chiar agresiv, am folosit cu succes «presingul» zonal temporar, atacul pozițional cu 1—2 pivoți, aruncări din apropiere și de la distanță, cu procentaje mulțumitoare de 40%.**

— Deci, după ultimul cuvînt al baschetului modern. Cum au răspuns jucătoarele?

— **Foarte mulțumitor «cvintetul» de maestre Eckert, Ivanovici, Ferencz, Racoviță, Vasilescu. Foarte utile Demian, Bogdan, Zăvădescu – Stoianovici. Promițătoare Ionescu și Țancu.**

— În actualul campionat ați promovat și elemente tinere?

— **Rapidul are o pepinieră bogată. Avem de unde «transplanta». Nicola, Predulea, Scutaru... (ca să dau numai cîteva nume), trecute în divizie, au adus echipei un plus de prospețime și optimism.**

— Ca orice «tată», cunoașteți și lipsurile. E greu, probabil, să ni le divulgați.

— **Fetele suferă la capitolul rezistență morală. O acțiune ineficace se soldează cu o demobilizare rapidă și o repliere slabă, inceată. Au o capacitate redusă de mobilizare în fața adversarului direct, ceea ce determină și o urmărire defensivă slabă. Acum, toată atenția mea se îndreaptă aici.**

— Gînduri de viitor?

— **Multe. Permiteți-mi să le spun cu altă ocazie. Acum vreau să trăiesc puțin în prezent. E tare frumos...**

O JUCĂTOARE «BĂTRÎNĂ»

Dacă în sport termenul «bătrîn» se traduce cu... vîrsta de 32—35 ani, aici va mai căpăta și o altă accepție: maturitate în joc, putere de concentrare și orientare justă în momentele decisive, viziune clară în viitor, grijă «maternă» pentru tinerele elemente. Dacă la toate aceste atribute, care trebuie să însoțească numele unei jucătoare de clasă, adăugăm și distincția de maestră a sportului, aflăm cartea pe care stă scris numele de Eva Ferencz — căpitanul echipei Rapid. E foarte greu să disociezi aceste două noțiuni: Eva și echipa Rapid. Dacă Eva s-a născut ca jucătoare la I.C.F., echipa de baschet Rapid însă a consacrat-o.

Cineva făcea o remarcă sugestivă: «vreți să cunoașteți cei mai vechi jucători ai clubului Rapid? Căutați-i în persoana baschetbalistei Eva Ferencz și a fotbalistului Macri. Ea are 12 ani la club, el 15. Și în ciuda anilor, amindoi demonstrează incă o mare putere de muncă, voință și bineînțeles multă, multă inimă pentru club.

Marea apărătoare a Rapidului, veterana a peste 100 de jocuri internaționale își crește cu grijă «schimbul de miine».

— Alte preocupări?

— **În afară de baschet... baschet. Cu tinerele. Lucrez (împreună cu Maria Eckert) cu junioarele; avem două echipe: junioare mici (12—14 ani); junioare mari (14—18 ani). Ambele echipe sint fruntașe in campionatul orășenesc.**

Și multe dintre aceste tinere ale Rapidului se pregătesc pentru competiții de amploare: campionatul de junioare de la Sofia și Balcaniada din decembrie de la București. Mîna Evei va aduce cu siguranță multe satisfacții clubului și suporterilor acestuia.

...Iată ce înseamnă să fii un jucător «bătrîn».

*

La celălalt pol... cea mai tînără jucătoare (de data asta fără alte accepțiuni) Elena Țancu. De-abia a primit diploma... majoratului. Și dacă la senioare mai este încă o «mică anonimă», la junioare este o veritabilă campioană. Distincția a primit-o pe cînd era elevă, la Școala medie «M. Sadoveanu». De Rapid o leagă «antenele» de familie (e cunoscut că pasiunea pentru club este... ereditară). Tatăl — un alt veteran al Rapidului — este membru fondator al clubului: **«ar fi o «trădare» ca singura sportivă a casei să joace la Știința».**

Ca orice tînăr entuziast, Elena și-a făurit un ideal: afirmarea în baschet. Pentru 1965 și-a «divizat» idealul; vrea un loc... în amfiteatrele de la «Petrol și Gaze» și un loc stabil printre senioarele de la Rapid. Dincolo de haina mărturisirii mai intuiești ceva: naționala, acest «miraj» pe care îl poți atinge cu propriile tale posibilități. O singură condiție: munca.

GULIVERII TERENULUI

Din lipsa unui corespondent feminin, voi folosi intactă formularea din titlu și pentru baschetbalistele de la Rapid, Bogdana Diaconescu (1,84) și Octaviana Bițu (1,88). Cifre care emoționează, dar care nu rămîn numai cu semnificația în sine. Folosind avantajul «centimetrilor» alături de o muncă susținută, Bogdana a reușit ca în doi ani de seniorat (fără alte antecedente in baschet) să ocupe un loc în națională alături de Anca Racoviță, și Rodica Demian. In cîteva cuvinte și-a fixat coordonatele: **«am 21 ani, 1,84 m, 2 ani de baschet, 15 meciuri în divizie și un loc în națională. Vreau mult și fac totul ca să obțin ceea ce vreau!»**. Lapidar, dar sugestiv.

«Cuplul» ei, Octaviana Bițu, reduce distanța față de coș cu încă 4 cm. Antrenorul echipei, prof. Ferencz, a diagnosticat pe fișa ei **«aduce cu ea un suflu nou; alături de înălțime, element foarte important în baschet, prezintă perspectivele unui pivot mare...»** Folosind conștiincios «rețetele» profesorului, Octaviana va face ca înălțimea fizică, care uimește azi lumea, să-și capete și complimentarul... înaltă măiestrie.

MAGAZIN sportiv

FILE DE ALBUM

Primul boxer român care a evoluat în Anglia

Fiecare album al unui sportiv — fie el mai mult sau mai puţin renumit — cuprinde strădanii şi realizări, succese şi înfrîngeri, bucurii şi frămîntări, rîs şi lacrimi, adevărate pagini de istorie sportivă.

Un asemenea album am avut prilejul să răsfoim deunăzi. E vorba de albumul antrenorului Vasile Baciu, de fapt o adevărată «arhivă», cu sumedenie de fotografii, tăieturi din ziare, afişe îngălbenite de vreme,din care am cules cîteva file din istoria boxului constănţean.

Cu 40 de ani în urmă, reuniunile de box — organizate de «Boxing-club» Constanţa — aveau loc în arena «Grand» (situată în spatele actualei clădiri Baia Centrală). De fapt, un circ, proprietatea unei trupe italiene. Cum artiştii de circ duceau o viaţă mizeră pe atunci, trupa rămăsese datoare şi, spre a-şi putea achita datoriile şi drumul de înapoiere în ţară, a cedat arena primăriei oraşului.

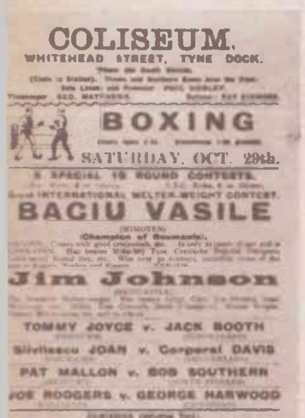
În această arenă «Grand» a debutat şi tînărul boxer Vasile Baciu în anul 1923.

Aici aveau loc *«mari lupte de box»*, la care participau *«campioni români de box din Bucureşti şi Constanţa»*, cum anunţau afişele din acea vreme. Uneori, reuniunile deveneau *«mare gală mare, internaţională»*, prin participarea unor boxeri turci sau greci.

Vasile Baciu era programat cu regularitate, înregistrînd reale progrese.

El a fost invitat şi la Bucureşti, la o «reuniune mixtă». *«Mari matchuri de box, lupte greco-romane şi bare»* organizate de *«Societatea Română de Armă şi Gimnastică, în folosul elevilor săraci»*, scria, cu litere de-o şchioapă, pe afiş.

Mai toate aceste «mari reuniuni» din Constanţa, Bucureşti, Iaşi, Galaţi sau Timişoara se desfăşurau sub patro-

najul vreunui deputat sau primar, ori altă persoană simandicoasă, ca să fie reclama şi mai mare.

Dar, oricît de «înalt» era patronajul, elevii tot săraci rămîneau, de vreme ce se făcea pentru ei chetă prin reuniuni sportive, iar bieţii sportivi tot neajutoraţi se găseau şi ei.

Cu patru decenii în urmă, Constantin Nour (actualul antrenor de la Dinamo Bucureşti), constănţean prin adopţiune, se impune pe ringul din bătrînul Tomis prin boxul său în linie şi inteligent. Evoluau şi la Constanţa boxeri inimoşi din acea epocă: Chirilă Dan, Jean Călinescu (antrenor la Ştiinţa Bucureşti, pînă nu demult), Dumitru Pavelescu şi alţii.

În 1926, Vasile Baciu ajunge în finalele campionatelor României, cum ştim în «Gazeta Sporturilor», care-i publică fotografia pe prima pagină. În acel an, trei boxeri constănţeni Vasile Baciu — la categoria semimijlocie, Constantin Nour — la mijlocie şi Dumitru Pavelescu — la grea.

În iarna aceluiaşi an, V. Baciu se îmbarcă (ca muncitor) pe un vas care, ajungînd în Anglia, e nevoit să rămînă acolo mai multe zile, pentru reparaţii. În acel timp, Baciu e angajat să boxeze în localitatea North Schiels. (Apoi a boxat şi la South-Schiels).

Sub titlul *«Vasile Baciu în Anglia»*, rubrica de box din «Gazeta Sporturilor» subliniază importanţa acestui fapt pentru boxul românesc, menţionînd că *«Baciu a fost primul boxer român care a evoluat pe meleagurile Marii Britanii»*. Baciu a boxat şi după aceea, în diferite localităţi din Anglia, unde poposea vasul pe care se îmbarcase. (La scurtă vreme după el, au evoluat în Anglia şi alţi boxeri români: C. Nour, J. Călinescu şi alţii).

În una din aceste peregrinări, Baciu a fost însoţit în Anglia de un alt boxer constănţean, ceva mai tînăr, «musca» N. Niculescu. Lucrurile se petreceau în anul 1928. În pagina de sport a ziarului «Universul», din acel an, citim sub titlul: *«Succese româneşti peste hotare»* o relatare a meciurilor: *«V. Baciu, după ce îşi trimite în a doua repriză adversarul la pămînt pentru 7 secunde, obţine în a treia o victorie prin knock-out»*. Şi mai departe, ziarul notează: *«Un alt român, «minimul» N. Niculescu, care a fost iniţiat în tainele artei pugilistice pentru prima oară de Constantin Nour, la Constanţa, a terminat cu adversarul la egalitate»*.

Este lesne de înţeles că decizia de «meci nul» acordată de arbitrii englezi româmaşului din Constanţa a fost, în felul ei o victorie.

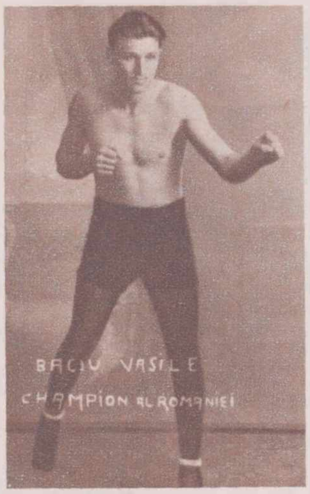
Baciu a boxat pînă în 1937...

Amintindu-şi de sportul de acum 3—4 decenii, interlocutorul nostru zîmbeşte amar. Nu-şi poate stăpîni remarca: *«Ce condiţii atunci şi ce condiţii acum!...»*

Patronul tîmplăriei la care lucra, supărat foc că tînărul muncitor nu mai vrea să lucreze peste programul legal, în folosul stăpînului, ci se duce să facă sport, l-a concediat. Abia îşi găsise, cu greu, de lucru la un alt patron, tot tîmplar, dar şi acesta l-a dat afară pentru că lipsise o zi, deplasîndu-se la Bucureşti, la o gală, unde era programat.

Şi astfel, boxerul constănţean s-a văzut îngroşînd rîndurile şomerilor. Apropierea crizei economice din 1929 făcea ca muncitorii fără lucru, al căror număr creştea mereu, să găsească peste tot porţile închise.

Boxerul nostru s-a văzut nevoit să

Semimijlociul V. Baciu într-o atitudine caracteristică stilului său de box (1926).

treacă la profesionism, ca atîţia alţi boxeri, spre a-şi cîştiga o anevoioasă existenţă, bătîndu-se în lungi şi istovitoare meciuri de 10—12 reprize. Timp de 11 ani (1926—1937) el, ca şi alţi pugilişti, a umplut buzunarele organizatorilor de gale, în timp ce boxerii primeau cîte o «momeală», de la un meci la altul...

Apoi, cînd prea desele meciuri tari (trebuia să te baţi, cu riscul sănătăţii, căci altfel nu mai primeai angajament) şi anii au făcut ca semimijlociul Baciu să nu mai poată fi «un punct de atracţie» pentru organizatorii de gale, el s-a văzut fără nici un orizont...

A fost apoi hamal în port, marinar pe un şlep, muncitor pe la diferite fabrici, pe unde apuca în acei ani tulburi din preajma războiului.

* * *

După 1944, salariat în port (tîmplar), s-a ocupat, ca antrenor calificat, de pregătirea tinerilor pugilişti constănţeni. Numeroşi boxeri de valoare i-au fost elevi. Printre ei şi V. Neagu, campion republican. În ultimii ani, V. Baciu a fost deseori evidenţiat pentru bunele sale rezultate în producţie şi în sport, în presa locală şi în cea centrală.

* * *

Am mai fi zăbovit îndelung răsfoind albumul şi ascultîndu-l pe pensionarul V. Baciu, dar se apropia ora 17, oră la care antrenorul V. Baciu — de o vitalitate surprinzătoare pentru cei 60 de ani trecuţi — e prezent în fiecare zi la sala de box a asociaţiei sportive «Energia».

EMIL IENCEC

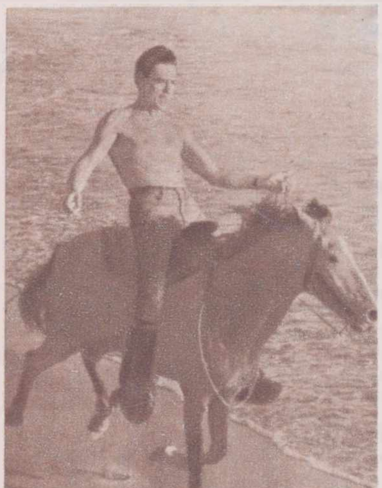

STELE PRINTRE... STELE

Recentul festival cinematografic de la Cannes a avut ca oaspeţi nu numai celebrităţi din lumea ecranului, ci şi sportivi cu un renume mondial, pe deplin justificat.

Aşa, de exemplu, îi vedem în fotografia de faţă pe campionii olimpici Mary Rand (Anglia) — săritură în lungime şi Joseph Schmidt (Polonia) — triplu salt, participînd la prezentarea filmului Jocurilor Olimpice de la Tokio.

CĂLĂRIE LA ACAPULCO...

Alain Delon, cunoscutul actor francez din filmele «Ghepardul» şi «Laleaua neagră», este una dintre cele mai «en vogue» stele ale ecranului occidental.

Pe lîngă calităţile-i actoriceşti, Alain Delon ne-a prezentat, cu deosebire în «Laleaua neagră», şi pe acelea ale unui veritabil sportiv: spadasin şi călăreţ. Iată-l în fotografia de faţă pe ţărmul pitoreştii staţiuni marine a Mexicului, Acapulco unde, deşi în vacanţă, nu-şi neglijează de loc pasiunea hipică.

Antrenament ad-hoc

Cunoscuţii atleţi Valeri Brumel şi John Thomas sînt din nou împreună! De data aceasta nu în faţa ştachetei, ci într-o discuţie prietenească prilejuită de vizita recentă pe care atletul american a făcut-o la Moscova. Societatea americană de televiziune «Nacional Broadcasting System», în colaborare cu agenţia de presă Novosti, turnează în capitala sovietică un film despre sportul din U.R.S.S., iar Thomas a făcut deplasarea în calitate de consultant...

La cererea operatorilor, Brumel şi Thomas s-au antrenat împreună. Iată-i în fotografie, alături de G. Korobkov, antrenorul echipei U.R.S.S. şi D. Godlof, antrenor din S.U.A.

BICICLETA „RUCSAC"

La Expoziția de camping deschisă la Hamburg anul acesta, una din cele mai interesante piese a fost o bicicletă — «pachet» sau «rucsac». Particularitatea respectivei biciclete constă tocmai în aceea că, fără un efort deosebit, cu mici modificări, ea poate fi transformată într-un pachet.

Bicicleta este de fabricație japoneză și cîntărește impachetată 2,5 kg, fapt ce o face ușor transportabilă în comparație cu altele de construcție obișnuită. Fotografia reprezintă cele două variante ale bicicletei — vehicul și pachet.

ANN PACKER S-A RETRAS DIN ACTIVITATEA COMPETIȚIONALĂ

Cunoscuta atletă engleză Ann Packer, cîștigătoarea medaliei de aur în proba de 800 m la Olimpiada de la Tokio, și-a anunțat retragerea din activitatea sportivă, deoarece va deveni mamă în octombrie.

Fericitul tată este Robbie Brightwell, celebrul demifondist englez cu care Ann s-a căsătorit în iarna lui 64.

Iată prezentat fotografic un moment emoționant pentru soții Brightwell. Ann și Robbie lucrează o piesă a trusoului viitorului Brightwell.

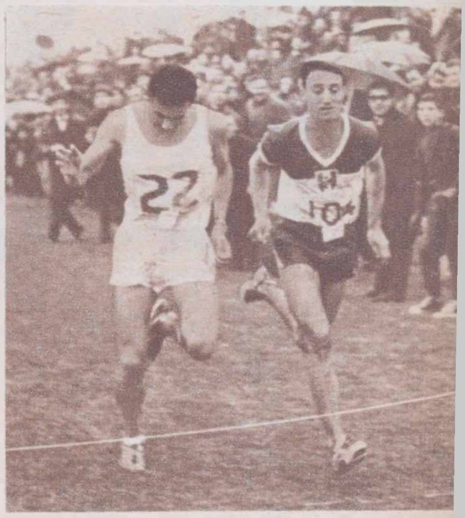

„Îndărătnicie" sportivă

Nimic, nici măcar vitregia timpului, nu o impiedică pe Jeannette Stewart-Wood să se antreneze la sportu-i preferat. Jeannette Stewart-Wood este englezoaică, are 18 ani, și este campioană europeană la schi... pe apă. Pentru a nu întrerupe antrenamentele nici pe timp friguros, tînăra sportivă a spart gheața de la acvadromul Pickmanswotth, eliberindu-și astfel... «pirtia». Iat-o pe Jeannette Stewart fotografiată în timpul pregătirii «pirtiei» și, alături, la unul din antrenamentele obișnuite.

CINE A CÎȘTIGAT ?

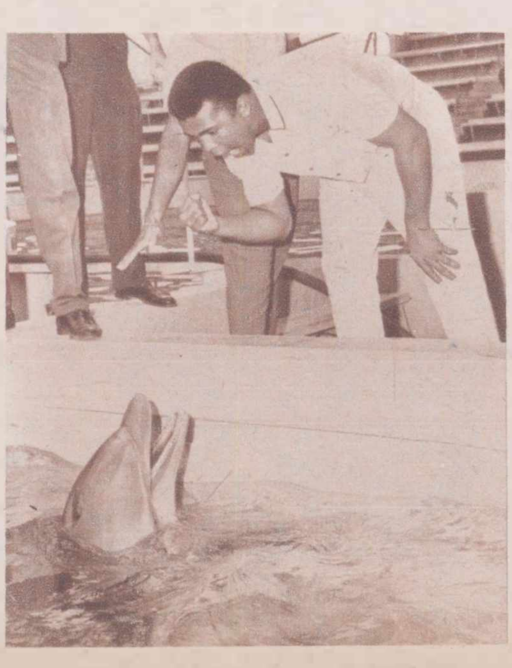
Într-un concurs internațional de cros, care a av loc la Ostende (Belgia), s-a ridicat la sfîrșit o dilem «Cine a cîștigat?». Deoarece englezul Mel Bat a fost învins de francezul Jean Fayolle într-un fin dramatic, doar «la fotografie», concurenții terminîr pe aceeași linie.

În fotografie: Jean Fayolle (dreapta) și Mel Bat în finalul cursei.

ÎNTRE DOUĂ „SUPERLATIVE"

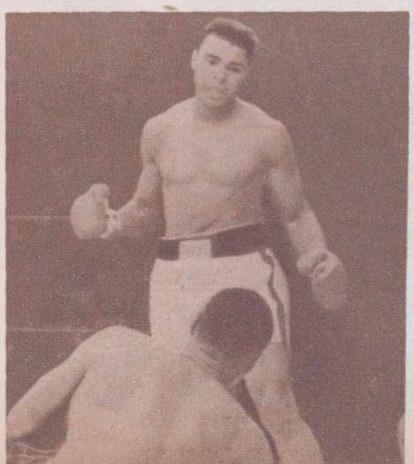
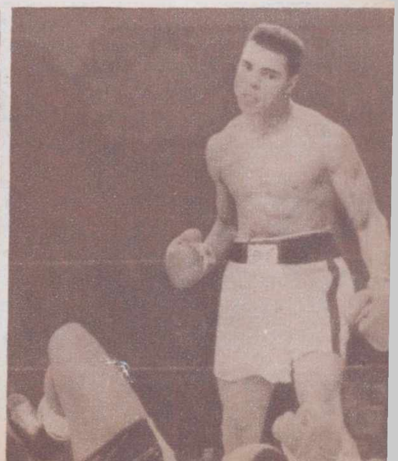
După părerea unora, se pare că delfinul e animalul cel mai inteligent. Cassius Clay este — după propria-i părere — cel mai mare boxer al lumii. În aceste condiții întîlnirea și convorbirea dintre «cei mai», de la acvariul oceanic din Miami, după ultrafulgerătoarea victorie a lui Clay asupra lui Sonny Liston (fotografia din dreapta), pare pe deplin justificată...

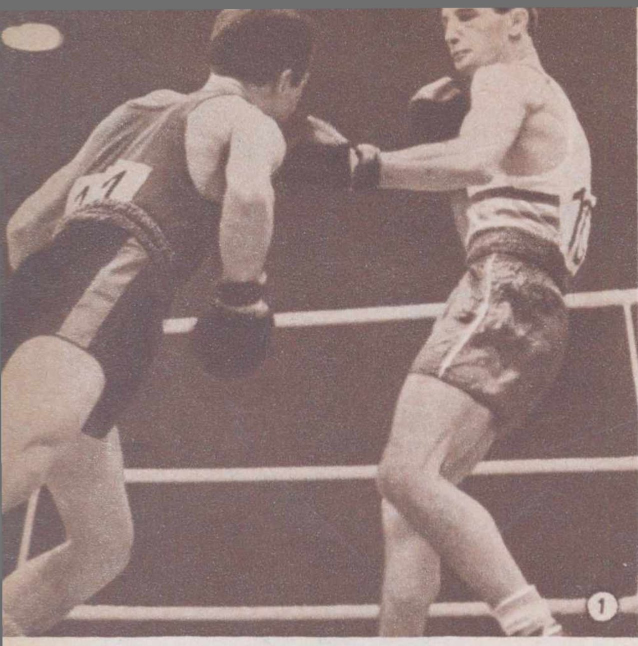

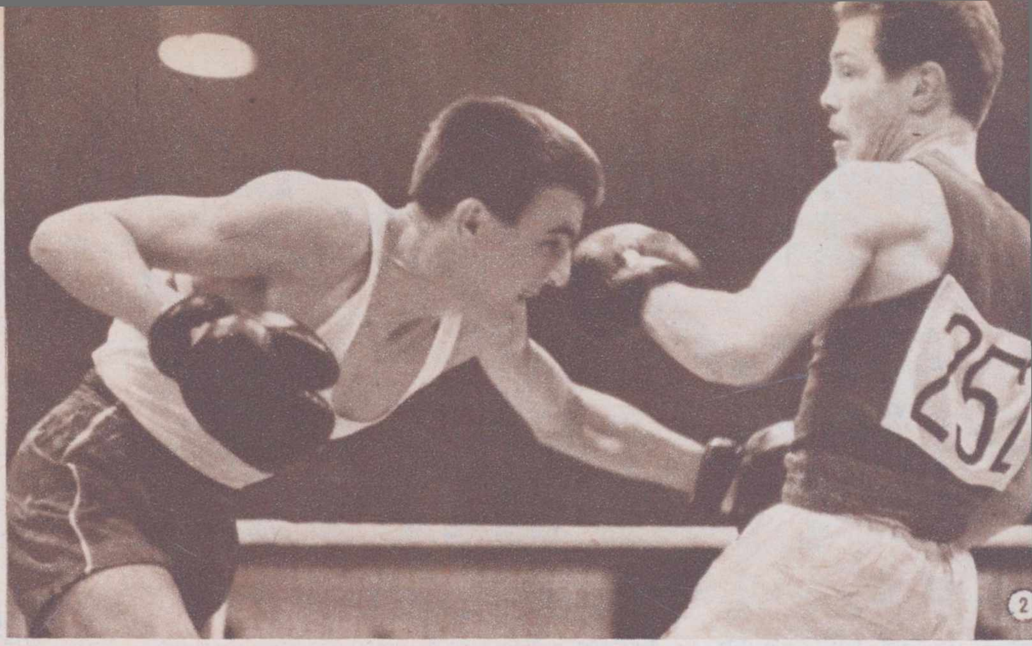
Cassius Clay «regele palavragiilor» a repetat victoria obținută în februarie 1964 asupra lui Sonn Liston, realizind de data aceasta o performanță și mai spectaculoasă și mai... discutată: K.O. după numa 60 secunde de luptă!

Meci «aranjat», cum s-a spus și despre prima intilnire? Părerile și impresiile sint împărțite. Unii spu că lovitura care l-a trimis la podea pe «marele urs» n-ar fi putut face rău nici unui copil. Alții nu văd nimi suspect in acest meci, considerind că orice boxer ar fi fost «fulgerat» de «contra» de dreapta a lui Clay..

Oricare ar fi adevărul, cel care a ieșit păcălit din povestea aceasta este... publicul. Și nu-i compătimir atît pe cei care au plătit 100 de dolari pentru un fotoliu de ring, presupunînd că aceștia nu reprezenta ultimele lor... economii, cît pe sutele de mii de spectatori, care intr-adevăr au făcut un efort pentru putea urmări acest «meci epocal» la televiziune, pe circuit închis. Căci grosul rețetei de aici a venit: 4 500 00 de dolari față de cei 350 000 de dolari încasați de la spectatorii care i-au văzut pe cei doi boxeri «în carn și oase». De altfel, cineva a făcut o socoteală interesantă în legătură cu ultimele campionate mondiale al «greilor» (Liston—Patterson și Clay—Liston): trei dintre ele s-au incheiat in primul round, suma plătit pentru fiecare repriză ridicîndu-se la aproximativ 4 milioane de dolari!

3 MEDALII DE BRONZ ?

PREA PUŢIN!

Iată-ı în fotografiile alăturate pe cei opt sportivi români care au boxat pe ringul campionatelor europene de la Berlin.

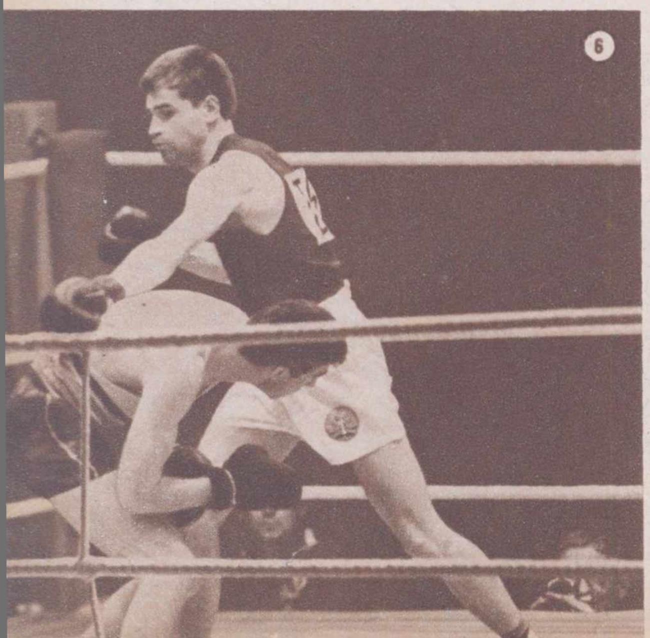
1) Constantin Ciucă (dreapta) deşi nerestabilit după accidentul suferit în meciul de verificare cu Olanda (fractura osului nazal), a făcut o partidă bună în fața italianului Sperati, pe care l-a invins la puncte, cucerind astfel medalia de bronz.

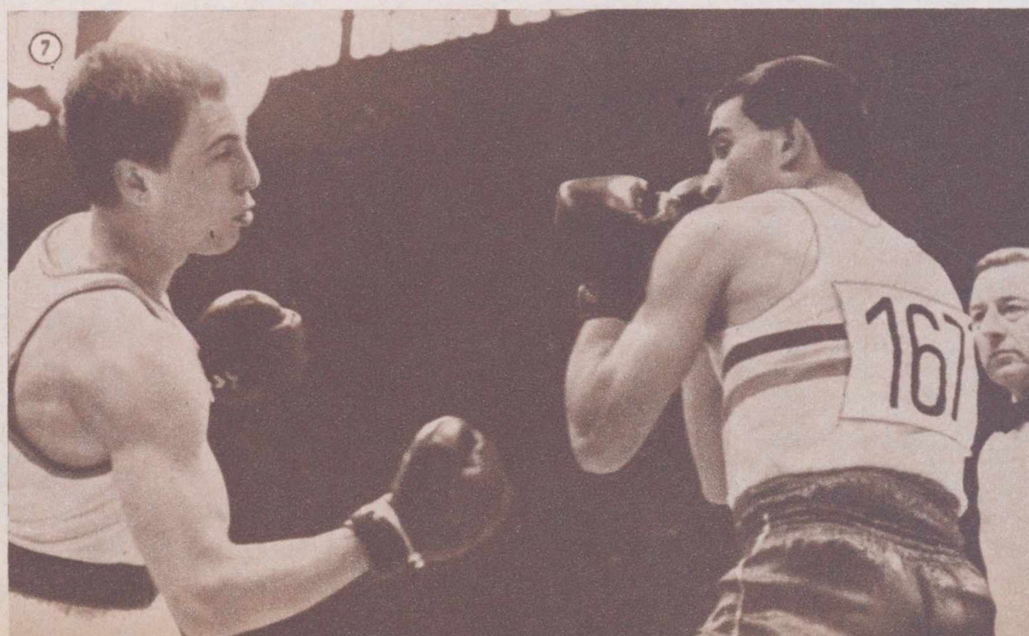
2) Talentatul nostru «cocoş» Nicolae Giju (medalie de bronz) — stinga — şi-a demonstrat frumoasele calităţi şi în fața redutabilului Rainer Poser, una din speranțele boxului din R.D. Germană.

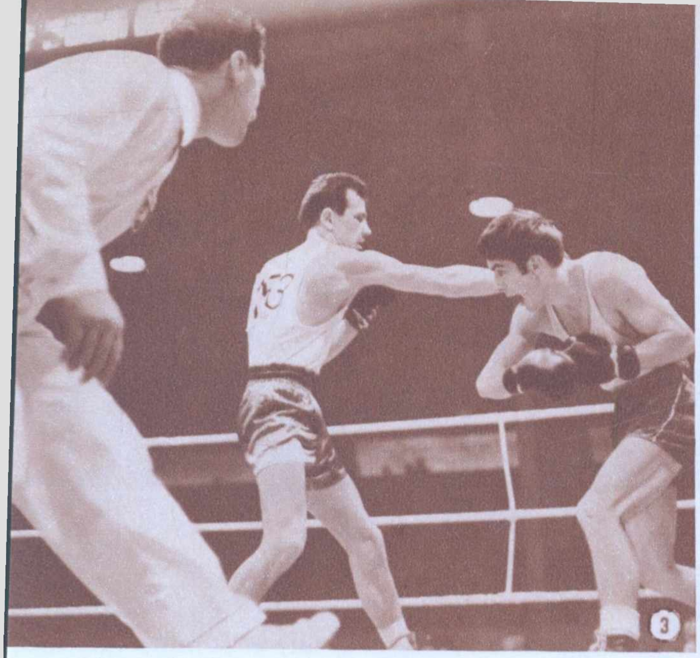
3) Deşi a aruncat in luptă toate cunoştinţele şi forța sa, Constantin Stanef (dreapta) nu l-a putut intrece pe cunoscutul boxer polonez Bendig.

4) Iosif Mihalic (dreapta) ne-a oferit şi la aceste «europene» o... surpriză. A boxat slab şi a pierdut partida cu austriacul König.

5) Debutantul la «europene» Vasile Antoniu a adus echipei noastre cea de a treia medalie de bronz. Iată-l stopind cu o directă de stinga atacul lui Sevimli (Turcia), pe care l-a invins

A trecut aproape o lună de cînd, la Berlin, a luat sfîrşit cea de a XVI-a ediţie a Campionatelor europene de box. Revista «Sport» rămăsese datoare cititorilor săi cu o revenire asupra acestui important eveniment sportiv internaţional. Încercăm în aceste două pagini să ne achităm de datorie.

*

Din păcate, cam neplăcute constatări după întrecerea pugilistică de la Berlin. De data aceasta, boxerii români au adus la Bucureşti cea mai slabă recoltă de medalii obţinută în ultimii zece ani la Campionatele europene: *doar trei medalii de bronz.* Faptul are menirea să surprindă dacă ne gindim că, după anul 1950, boxul românesc a obţinut succese remarcabile pe plan internaţional şi că, la un moment dat, perspectivele erau dintre cele mai frumoase. Nu putem uita, de pildă, că la J.O. Linca a cucerit o medalie de aur (1956), iar Ţiţă (1952), Dobrescu (1956) şi Negrea (1956) — medalii de argint. Nu putem omite de asemenea, trofeele Campionatelor europene: medalia de aur a lui Negrea (1957), cele de argint ale lui Dobrescu (1955 şi 1957), Mariuţan (1957), Negrea (1959 şi 1961), Monea (1963). Toate aceste medalii, fără a le mai aminti şi pe cele de bronz, i-au situat pe boxerii noştri printre fruntaşii în acest sport din Europa. A fost cucerit un frumos prestigiu, care trebuia apărat şi întărit. Au venit însă Jocurile Olimpice de la Tokio, «europenele» de la Berlin şi o dată cu ele pasa slabă a boxului nostru. Mult-doritele medalii de aur şi de argint le scapă printre degete pugiliştilor români. Şi scuze (mult prea multe în ultima vreme) se găsesc de fiecare dată. De cele mai multe ori «arbitrii sînt de vină». Oare aşa să fie? Adevărul este altul. În ultimul timp ne prezentăm la marile competiţii slab pregătiţi, punem bază în continuare pe fostele glorii, de care am «tras» şi cînd a fost necesar şi cînd nu, ne verificăm forţele în compania unor adversari mult mai slabi decît noi şi ne... îmbătăm cu victoriile obţinute asupra lor. De asemenea, nu acordăm suficientă încredere tineretului, deşi dintre cei opt participanţi la «europenele» de la Berlin (la ora actuală nu putem alinia o echipă completă care să ne reprezinte onorabil) cea mai frumoasă comportare au avut-o tocmai tinerii. Două dintre cele trei medalii au fost cucerite de debutanţi la «europene» (Gîju şi Antoniu) şi nu de veterani (Mihalic şi Mariuţan).

Ce este de făcut pentru viitor? Continuăm să facem eforturi (zadarnice) pentru a-i aduce pe vechii titulari în forma pe care au avut-o cu ani în urmă sau alcătuim o nouă echipă tînără, viguroasă, de perspectivă? Noi sîntem pentru cea de a doua alternativă. De fapt, un început s-a şi făcut. Gîju, Stanef, Antoniu şi Dobre, deşi acceptaţi cu destule rezerve în lotul reprezentativ, au adus un suflu nou în echipă. Fără îndoială, acestora le lipsesc bagajul necesar de cunoştinţe tehnice şi experienţa. În schimb, ei au de partea lor tinereţea, forţa, dorinţa de afirmare, calităţi care în ultimă instanţă hotărăsc învingătorul.

Aşteptăm, aşadar, ca procesul de întinerire a echipei naţionale să continue. Şi încă ceva: aşteptăm să vedem alcătuite două-trei reprezentative valoroase, aşa cum am avut cu cîţiva ani în urmă. Atunci nu vom mai da din colţ în colţ cînd va trebui să prezentăm ZECE boxeri la J.O. sau la «europene».

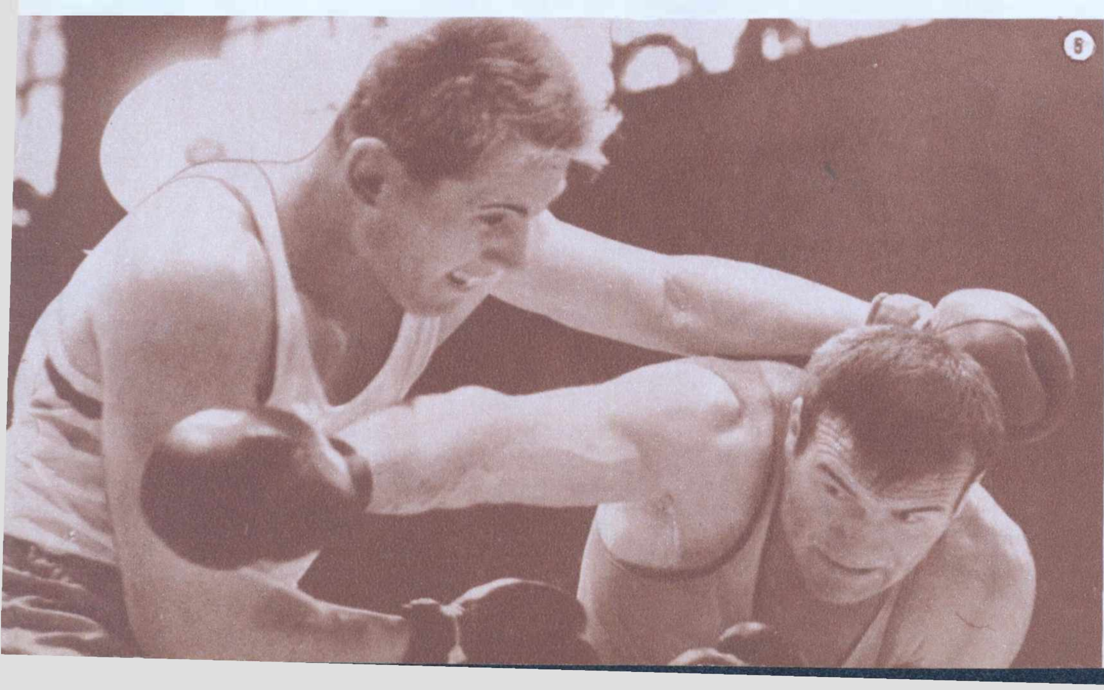
PETRE HENŢ

la puncte.

6) Deşi nu a cîştigat turneul de selecţie de la Bucureşti, Vasile Mirza (stînga) a fost inclus în lotul pentru Berlin. El a cedat însă chiar din primul tur în faţa lui Dahn (R.D.G.)

7) Două greşeli repetate (lovitură sub centură) i-au adus debutantului la «europene» Vasile Dobre (dreapta) descalificarea. Cu mai multă atenţie şi stăpînire de sine el putea cîştiga meciul cu austriacul Schnedl.

8) Veteranul echipei noastre, Vasile Mariuţan (stînga), a fost eliminat de «greul» iugoslav Trifunovici.

POŞTA REDACŢIEI

ILEANA ROMAN — Timişoara. Deşi nu ştim ce contribuţie aţi avut la... promovarea Ştiinţei Timişoara în categoria A, totuşi, noi vă felicităm pentru acest frumos succes al echipei dv. preferate. Credem că la reluarea campionatului veţi părăsi ecranul televizorului pentru a vă încuraja echipa la... faţa locului. Vă dorim vacanţă plăcută.

PETRE LUNGU — Reşiţa. La Jocurile Olimpice, luptătorii noştri au obţinut cele mai bune rezultate în anul 1960, la Roma. Atunci, Dumitru Pîrvulescu a cîştigat medalia de aur, Ion Cernea pe cea de argint, Ion Ţăranu pe cea de bronz, iar Mihai Şultz şi Gheorghe Dumitru au ocupat locul cinci.

CONSTANTIN BANU — Urlaţi. De foarte multe ori vă surprind notele acordate de către cronicari jucătorilor de fotbal. Trebuie să vă mărturisim că şi pe noi ne surprind uneori, dar nu avem ce face. În sporturile în care rezultatele nu sînt... măsurate cu cronometrul sau ruleta, este greu să dai o decizie care să mulţumească pe toată lumea. În cazul pe care-l relataţi, desigur, aveţi dreptate.

ION RĂDUCANU — Sibiu. Boxerul Gheorghe Negrea a abandonat activitatea competiţională. Anul acesta, la 21 aprilie, el a împlinit 31 de ani. Iată care au fost cele mai mari succese din cariera sa sportivă: campion european în 1957, medalii de argint la J.O. din 1956 şi la «europenele» din 1959 şi 1961. A fost de şapte ori campion republican.

NICOLAE ANTON — Iaşi. 1. Aveţi o întreagă «arhivă» cu rezultatele mai multor ediţii ale Jocurilor Olimpice, dar nu sînteţi sigur dacă performanţele probelor de suliţă şi lungime — fete din cadrul J.O. de la Tokio sînt exacte. Verificaţi. *Suliţă:* 1) Mihaela Peneş — 60,54 m, 2) Marta Antal Rudasne (Ungaria) — 58,27, 3) Elena Gorşakova (U.R.S.S.) — 57,06 m. *Lungime:* 1) Mary Rand (Anglia) — 6,76 m, 2) Irena Kirszenstein (Polonia) — 6,60 m, 3) Tatiana Şcelkanova (U.R.S.S.) — 6,42 m. 2. Pentru J.O. de la Tokio, reprezentanta noastră Mihaela Peneş a fost pregătită de antrenorul Lixandru Pandele.

VIOREL ZAMFIR — Bucureşti. Handbalistul Gheorghe Covaci, de la Dinamo Bucureşti, este maestru emerit al sportului. S-a născut la 27 noiembrie 1934, în Bucureşti. Are 1,80 m înălţime şi 82 kg. Îi puteţi scrie pe adresa clubului Dinamo: Bucureşti, Şoseaua Ştefan cel Mare nr. 43.

ION NANCIU — Timişoara. Iată formaţia echipei Cehoslovaciei care a jucat în finala campionatului mondial de fotbal din 1962 cu echipa Braziliei: *Schroif* — Tichy, *Popluhar*, Novak — Pluskal, *Masopust* — *Pospichal*, Scherer, Kvasnak, Kadraba, Jelinek. (Jucătorii subliniaţi au jucat recent şi la Bucureşti). După cum se ştie, brazilienii au învins cu 3—1 (1—1). Pentru locurile 3—4 s-a disputat partida Chile — Iugoslavia. Au cîştigat fotbaliştii chilieni, la mare luptă, cu 1—0 (0—0).

NICOLAE BUNESCU, DUMITRU UNGUREANU, LUCIAN GEORGESCU — com. Sarai şi MIRCEA RUSU — Tg. Mureş. Aţi citit articolul *Forţă şi «forţă»* apărut nu de mult în revista noastră şi doriţi să aflaţi amănunte despre culturism din partea unui tînăr care-l practică de mai mult timp. Vă dăm adresa tovarăşului Iuliu Blaj, student la Facultatea de medicină din Timişoara: Timişoara, str. Iancu Văcărescu nr. 37, Banat.

TEAGUL ROŞU-RAPID 4—1 (0—1)

„Lovitura de teatru" în imagini

EZINTĂ FOTOREPORTERUL STRU AUREL NEAGU

SPORT

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipăreşte la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

Lei 2,50